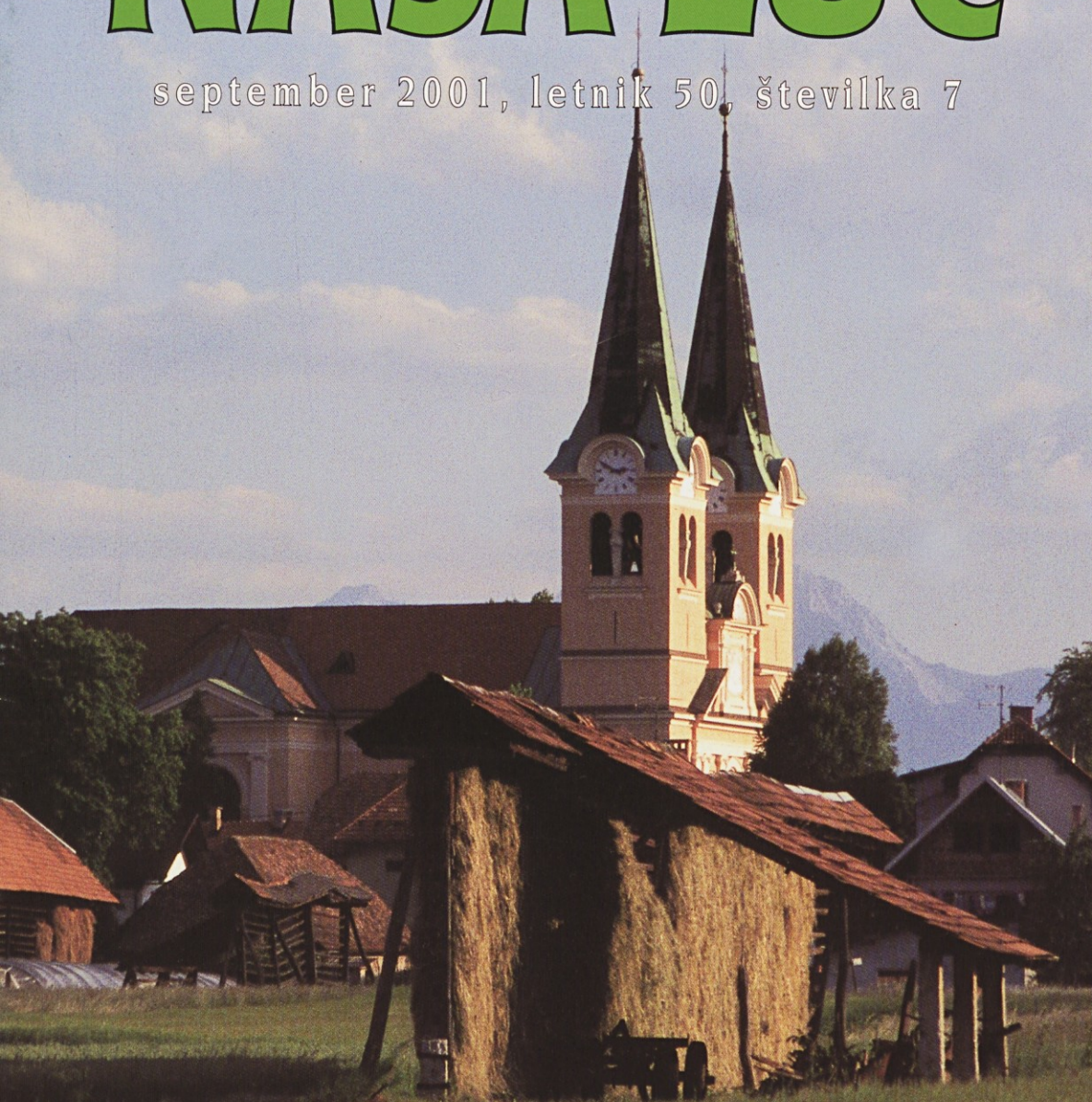

NAŠA LUČ

september 2001, letnik 50, številka 7

50

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

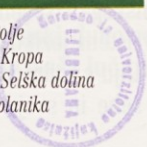

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

50 let revije Naša luč	2
Cerkev in službi človekovega življenja	6
Poznate skavte?	7
Izseljenske zgodbe na dopustu	8
Izseljenska nedelja	9
Kristofobija in naš krst?	10
Čudež čudenja	11
Gigant izpod Sv. Višarij dr. Lambert Ehrlich Drobci za portret (1. del)	12
Romanje treh Slovenij	15
Slovenija moja dežela	15
Iz življenja naših župnij	19
Poštar Vinko	38
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42

Prva str. ovitka: P. Pokorn: Polje
Druga str. ovitka: P. Pokorn: Kropa
Tretja str. ovitka: P. Pokorn: Selska dolina
Četrta str. ovitka: arhiv NL, planika

436676

Znamenja našega časa

V jesen se preveša prelepo poletje, ki nas je mnogostransko obdarilo. Spomin in pogled nazaj nas bo spremljal v življenju in delu v času, ki je pred nami. Dela ne bo manjkalo tudi v slovenskih skupnostih. Vsakega rojaka dobrih znamenov in požrtvovalnosti potrebuje slednja naša župnijska skupnost. Slovenstvo za nas ni prazna stvar, si bomo ponavljali, kadar bo treba vzpodbudne besede sebi in drugim, da ne uplahne pogum in dobra volja.

Zelo pomembna za slovensko izseljensko prihodnost pa je edinost med rojaki, posebej tistimi, ki živijo v enem kraju. Skrb vsakega, ki čuti slovensko, naj bo namenjena rojaku, ki se je oddaljil od skupnosti. Skrb vsakega izseljenca in zdomca naj bo tudi pozornost do slovenskih skupnosti v svojem kraju. Če ni priložnosti za pomoč pri organiziranju in uresničevanju slovenskih srečanj in prireditvev, naj se jih vsaj udeleži. S tem se krepi skupnost in se ohranja čut za edinost. Mnogo več nas je in mnogo več bomo pomenili tudi v mestih in krajih svojega bivanja, če se bomo številno zbirali na slovenske zборе.

Posebej pa je ta zavest potrebna vodilnim ljudem, voljenim ali postavljenim, v slovenskih združenjih in organizacijah. Pozornost do dejavnosti in poslanstva slovenskih organizacij in graditev čuta edinstva nujno narekuje dogovarjanje o dejavnostih in javnih prireditvah, da se ne bi delile slovenske moči v enem kraju. Ta zavest je marsikje že prodrla ali pa se posamezni vodilni in vplivni možje in žene za to zavzemajo in si na vso moč prizadevajo, da bi se uveljavila med Slovenci.

Nekaj teh neprijetnih stvari, ki jim navadno rečemo kreganje ali celo nagajanje, so nam pustila izkustva preteklosti, ko je totalitarna politika delila ljudi in organizacije na 'prave in neprave'. Danes je to seveda drugače. In vendar je ostala še tu in tam sled tega zla, podprta z osebnimi zamerami in nemočjo posameznikov premagati ustaljene mnenjske klišeje. Pripravljenost na pogovor in izmenjavo mnenj je začetna stopnja premagovanja teh ovir.

Odgovorni ljudje pri slovenskih združenjih bodo bolj prav ravnali, če bodo sproti preverjali, kje so ovire in kakšne so nove možnosti, ki jih imamo slovenski izseljenci med seboj. Za mnoge izseljenske skupnosti je zadnji čas, da se zedinijo, da se strnejo vse slovenske moči in začnejo vleči vzajemno svoj voz v blagoslov vsem sedaj in v prihodnosti.

Edinost bo obrodila mnogo dobrih sadov. Bogato jesen vam voščim,

Janez Pucelj

50 let revije Naša luč

Janez Pucelj, dolgoletni izseljenski duhovnik, predsednik Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi in glavni urednik Naše luči je tokratni gost pogovora meseca. Skupaj z njim bomo stopili "za oder", da boste lahko revijo spoznali še z druge strani, ki je morda še ne poznate.

Pred petdesetimi leti so izseljenski duhovniki v zahodni Evropi začeli izdajati revijo Naša luč. Kako bi kot glavni urednik te revije danes pokomentirali njihovo takratno smelo odločitev o takem načinu pastoralnega delovanja med rojaki?

Naša luč se je rodila hkrati z nastajanjem organizirane begunske in izseljenske pastorale. Odgovornost do množice ljudi, ki jih je val sovraštva vrgel iz njihovih domov in jih nasilno poslal v svet, je duhovnikom, ki so večinoma delili enako usodo, narekovala ustanovitev pastoralne strukture zanje. Nemogoče je bilo biti prisoten povsod tem, kjer so bili ljudje in njihove potrebe. Posebej nujna informacija o interesnih zadevah beguncev in izseljencev je botrovala ideji o časopisu ali reviji, ki bi povezovala vse po Evropi razpršene Slovence.

Seveda so duhovniki videli v reviji tudi velik pastoralni pripomoček, saj je bila njihova prvenstvena naloga nuditi ljudem duhovno pomoč in podporo, da bi se v novih razmerah ne oddaljili od vrednot vere in naroda. Odločitev za revijo je bila vsekakor velikega pomena in je treba dati ob zlatem jubileju ustanoviteljem visoko priznanje. Danes smo zelo hvaležni in ponosni nanje. Naša luč je svoje poslanstvo opravila zelo dobro. Duhovniki so jo imenovali kar 'naš kaplan', ki je prišel vsak mesec osebno pozdravit in vesel in krščanski način tisoče izseljenskih družin.

Naša luč "sveti" številnim rojakom po Evropi. Kaj je bilo na njej tako privlačnega, da so jo vzeli za svojo?

Revija je bila mnogim dobrodošla in povojni slovenski izseljenci po Evropi so jo hitro sprejeli. Privlačnost revij, pisanih v duhu vrednot krščanskega duhovnega zaklada, je prav gotovo temeljila na tem, da je slovenski človek tem vrednotam izroččen po svoji kulturni in duhovni tradiciji. V reviji je našel duhovni svet in govorico, ki jo je poznal in se je z njo identificiral. Revija mu je bila po svojem načinu in vsebini razumljiva in spodbudna 'sogovornica', ki je nevsiljivo prihajala vsak mesec na dom in potrpežljivo čakala, da si je človek zanj vzela čas in jo prebiral. Ko jo je vzel v roke in stopil z njo v dialog, ga je poučila o marsičem, kar je zadevalo njegov pravni status, razmere, socialna vprašanja ... Povedala je, kaj se dogaja v domovini in v svetu. Vodila ga je v duhovni svet in ga opozarjala na nevarnosti, ki jih ponuja tuji svet. Vse to jo je napravilo prijazno v očeh naših bralcev, ki jo vsak mesec pričakujejo s hrepenenjem.

Kateri so bili, po vašem mnenju, tisti temelji, na katerih je Naša luč nastajala in se ločevala od drugih konkurenčnih revij?

Beseda, zapisana v Naši luči, je zvenela domače in bolj po meri srca slovenskega izseljenca kot katera druga, ki je bila pisana v istem jeziku, vendar v duhu tuje modrosti. V srečevanju s tujim svetom se je moral na nov način zavesti sebe in svoje enkratnosti. Zato je

potreboval nekaj trdnih temeljev in spodbudo k zvestobi do njih. In to so ljudje našli v tej reviji.

Naša luč je bila revija jasnih pojmov in načelnih drž. V družbenih in političnih zadevah ni nikoli hlapčevala režimu doma in ni hvalila, kar ni bilo vredno hvale. Vedno je ohranila svobodo samostojne presoje in proste misli in se nikoli ni udinjala pritiskom politike. Obenem pa je iz Naše luči vedno vela pristna ljubezen do domovine in njenih prebivalcev. Naša revija nikoli ni enačila trenutne oblasti z domovino, ki je mati vseh, ki ji pripadajo. Tudi ni nikoli pomagala razdeljevati slovenskih izseljencev v 'dobre in slabe' zaradi družbenega reda ali političnega prepričanja. Dosledno pa je kazala, katere ideje in dejanja kažejo na ekstremizme in egoizme, na politično in družbeno hazarderstvo in katere ideje so zmotne in niso v čast ne človeku ne narodu. Vedno je v reviji izžareval duh razlikovanja med dobrim in zlim po načelih evangelija, torej krščanstva. Naša luč je glasno zavračala krivico in laž, človeka v zmoti je vabila k zdravi pameti in resnicoljubnosti.

Ali je revija znala slediti novim razmeram v izseljenstvu? Kako?

Razmere v izseljenstvu so se spreminjale še hitreje, kot se je v drugi polovici prejšnjega stoletja spreminjal svet v celoti. Ali je Naša luč vedno pravočasno zajela te spreminjajoče se čase in razmere, je seveda vprašanje, na katerega bi lahko natančneje odgovorili z nekoliko doslednejšo strokovno analizo, kot jo premorem sam. Dejstvo je, da je bila usmerjenost Naše luči vedno pod vplivom ocen in podatkov, ki so jih izseljenski duhovniki razgrinjali in tehtali na svojih pastoralnih sestankih vsako leto spomladi in jeseni. Pastoralni načrti in zastavljene naloge duhovnikov so vedno sledile temu, kar je bilo mogoče zaznati in opazovati v razvoju slovenskega izseljenstva na področju zahodnoevropskih dežel. Temu je sledila tudi vsebina in način obdelave v Naši luči.

Morda so bile kdaj presoje tudi manj posrečene ali pa so bile naloge zastavljene napačno, vendar se je korektura zgodila takoj, ko je bila napaka odkrita. Volje za prilagajanje stvarnim potrebam izseljencev je bilo vedno dovolj in kritičnosti v vrstah Zveze izseljenskih duhovnikov nikoli ni zmanjkalo.

Kot dolgoletni izseljenski duhovnik dobro poznate razmere na tujem. Je Naša luč tudi danes še lahko 'drugi kaplan'?

Kaj pa drugega. Seveda danes ne more ostati edini. Revija premore po svoji naravi le nekaj načinov govorice, današnji svet pa jih pozna vse več in več. V vsakem času morajo prinašalci veselega oznanila in njihovi pomočniki, torej tudi 'kaplani' medijskih zvrsti, spregovoriti besedo življenja na vse mogoče nove načine. Tu je TV, internet in še kaj sodobnega. Vendar pa ostaja pisana beseda slej ko prej tista oblika sporočila, ki je ne kaže zanemariti, kaj šele zavreči. Razmere sicer kažejo, da ljudje povsod manj berejo. Tako je tudi v slovenskem izseljenstvu. Mladi ne najdejo več stika s pisano besedo, posebej ne takšno, kot jo ponuja Naša luč. Vendar je treba vztrajno ohranjati preskušeno dobro stvar, kot je uveljavljena revija, ker je nemogoče narediti čez noč nekaj primerljivega ali podobno uspešnega. Zato jo poskušamo prilagajati po obliki in vsebinah našemu izseljencu sedanjega časa. Ali je to dovolj uspešno, bodo povedali in pokazali bralci, predvsem pa redni naročniki revije.

Lahko rečemo, da med naročniki prevladuje starejša generacija. Kako je z mladimi? Kaj mora revija še narediti, da bo Naša luč postala tudi njihov družinski prijatelj?

Rednih naročnikov je največ iz vrst naših dolgoletnih bralcev. Ti pa niso več rosno mladi, kakor naša revija ni. Veseli nas, da je Naša luč ohranila ugled resne in zanesljive revije, ki ji mnogi ne obrnejo hrbta zaradi nekaterih trenutnih slabosti in nerodnosti, ki se ji seveda tudi primerijo.

Vendar vprašanje meri v prihodnost. Če revije ne bodo odkrili mladi, se pravi druga in tretja generacija slovenskih izseljencev v evropskem prostoru, tedaj se bo njena pot zaključila prej, kot je to morda nam njenim urednikom ljubo. Zato si želimo veliko več glasov in ocen iz vrst bralcev, da bi se lahko prilagajali stvarnim potrebam in zahtevam mlajših generacij slovenskih izseljencev.

Pri tem pa naš uredniški koncept pomeni za urednike in za bralce veliko večji izziv kot za druge revije. Danes se revije vse bolj spreminjajo v tabloide - to so izdaje, ki večino prostora porabijo za slikovno sporočilo in kratko besedilo uglasijo v izzivalnem tonu. V njem se izogibajo vrednostnim kategorijam in to popolnoma prepuščajo čutenju bralca. Uredniki vedo, da si danes veliko ljudi ne pusti več predpisovati, kaj je dobro in prav, in se ne spuščajo na to področje. Revija, ki zajema iz krščanskega vrednostnega zaklada, pa se ravno v teh stvareh ne podreja trenutnim trendom,

ampak se ravna po trendu dvatisočletnega trdnega in zanesljivega nauka našega Odrešenika. Zanašamo se torej na zgodovinsko preskušeno dejstvo, da ohranjamo v reviji zaklad, ki bo na razpolago tistim, ki se bodo na poteh izseljenskega življenja opeharjeni od mnogih slepil znašli v iskanju nečesa, kar človeku resnično pomaga in se bodo vračali k zanesljivim izvirom življenja. To je častna preteklost, stvarna sedanjost in nedvomna prihodnost Naše luči.

Kdor prelista Našo luč, lahko takoj ugotovi, da brez velikega števila sodelavcev po vsej Evropi ni mogoče pokriti tako velikega področja, kjer živijo naši rojaki. Kako je torej s sodelavci? Jih je dovolj?

Najbrž lahko precej ponosno pokažem na neko izrazito prednost naše revije v tem, da ima neposreden stik z vsemi področji slovenskega izseljenstva po Evropi. Boljše pokritosti s kvalificiranimi poročevalci, ki poznajo krajevne razmere, nima nobena druga revija. To so najprej duhovniki, ki imajo dokaj natančno določen delovni prostor in na 'svojem' terenu nedvomno dobro poznajo fizično in duhovno moč slovenske prisotnosti, njenega dejanja in nehanja, življenja in umiranja.

Naša revija sicer prinaša poročila o izseljenskem življenju bolj z zornega kota slovenskih župnij, vendar je ta del izseljenske stvarnosti tako vpet v vse ostalo, da je iz tega mogoče zvedeti marsikaj o celoti. Naša luč že 50 let postavlja zgodovinsko pomemben arhiv podatkov o življenju Slovencev po Evropi. Zapisov pa ne oblikujejo le duhovniki, ampak opravijo to tudi laiki kot sodelavci, ki prevzemajo nalogo medijskega referenta svoje skupnosti. Teh pa si uredništvo želi še veliko več, kot jih je danes. Prihodnosti pa si nedvomno ni mogoče predstavljati brez številnih prostovoljnih sodelavcev iz vrst vernikov.

Vse delo pa je na koncu koncev povezano tudi z denarnimi sredstvi. Vemo, da so mnoge revije v velikih finančnih zadregah, vezane so na trg - naročnike. Kako je bilo to urejeno nekoč in kako je danes?

Finančna konstrukcija revije je na začetku slonela samo na duhovnikih, ki so se tega lotili z osebnimi sredstvi in darovi, ki so jih dobili od svojih vernikov. Ko je število naročnikov zraslo, je revija lahko krila stroške iz naročnin. Vendar prav dolgo to ni trajalo. Čeprav je bilo vse uredniško delo vsa leta do danes opravljeno prostovoljno, brez vsakega plačila, so se stroški papirja, tiska in predvsem poštne dvigali tako, da ni bilo mogoče slediti temu razvoju samo z

naročninami. Zveza izseljenskih duhovnikov, ki je prevzela vlogo izdajatelja, si je morala urediti nekaj načinov priliva denarja iz različnih prireditev po farah in iz naslova podpor in darov. Vendar zadnja leta tudi dosedanj način ne zadostuje več. Obrnili smo se na državo, ki je primaknila nekaj za tiste stroške uredniškega dela, ki je bilo pred leti preneseno v Ljubljano. Strošek poštne je v Nemčiji prevzela vsaka župnija kot poverjenik za svoje področje. Vendar to breme nosijo župnije vse težje, ker so se zmanjšale dotacije za razširjanje tiska s strani škofij. Zato bomo morali v prihodnje naprositi naročnike, da z razumevanjem sprejmejo povišanje naročnine. Upamo, da nam bodo štel v dobro, ker smo s skrajnimi napori in iskanjem drugih virov uspeli že nekaj let odlagati ta nepriljubljeni ukrep. Pri tem pa velja še pripomniti, da se lahko Naša luč že leta dolgo ponaša z najnižjo naročnino med vsemi izseljenskimi izdajami. Vzrok temu je predvsem zastojno delo rednih sodelavcev, dopisnikov in urednikov, ki je opravljeno iz idealizma in odgovornosti.

Revijo so mnogi v domovini odkrili in spoznali šele po demokratičnih spremembah. Kako bi ocenili njeno vlogo doma? Mar ni tudi to poslanstvo Naše luči?

Seveda je in na uredništvu si močno želimo, da bi naša revija pomagala odgrniti zaveso, ki premočno deli in seka splošno slovensko samozavest na matično, zamejsko in izseljensko. To je vendar vse skupaj ena

stvar, nam sveta in najbolj naša. Mnogi bralci v domovini radi sežejo po njej in tako spoznavajo, kako in kje živijo njihovi prijatelji, znanci ... Še bolj pa si želimo, da bi bila revija prinašalka zdrave narodne zavesti o celovitosti slovenstva in ustvarjalca soodgovornosti med vsemi, ki temu blagoslovljenemu narodu pripadamo. Želimo si, da bi se bariere nevednosti in nepozornosti odmaknile in postale zadeva preteklosti. Želimo si veliko bralcev v domovini.

Ali se po vašem mnenju slovenska politika ali pa če hočete 'država' zaveda pomena takšne revije in kaj stori za to, da bi Naša luč izhajala nadaljnjih 50 let?

Mislim, da se pomena take revije dobro zavedajo nekateri politiki, gotovo pa ne vsi, kaj šele vsa politika. To niti ni mogoče pričakovati ob priseganju na pluralizem v vseh segmentih družbe. Tudi politiki ne morejo biti izjema. Omenil sem že, da je Urad za Slovence v zamejstvu in po svetu odobril zadnja leta nekaj podpore tudi Naši luči. Letos se obetajo neke spremembe, zdi se, da gre v smeri zmanjšanja te podpore. Potreb je gotovo veliko, projektov v korist izseljencev vse več, denarja v proračunu pa že do sedaj vedno premalo. Menim, da je premalo transparentnosti, zakaj eni projekti dobijo zeleno luč, drugi pa ne. Sem in tja se dokaj razpoznavno pokaže, da obveljajo načela, ki jih poznamo iz časov totalitarizma. Tudi na tem področju v domovini tečejo ponekod v uradih stvari naprej, kakor da so od vedno delali vse prav. Premalo je mehanizmov kontrole, preverjanja, posvetovanja, tehtanja potreb in nalog, pri odgovornih uradnikih ni želje po večjem poznavanju stvarnosti, ponovnem preverjanju in premagovanju rutine. Zmanjka tudi politične volje po spremembah.

Razkorak je med deklarativno politiko in politiko izvajanja in uresničevanja odločitev. V parlamentarnih razpravah in v javnih nastopih politikov opredelitve velikokrat prijetno zvenijo, ko pa jih uresničujejo razne službe in uradi, začnejo delovati strankarski interesi in njihovi mlini. Želimo si, da bi prizadevanja slovenske Cerkve med izseljenci pravično presojala in podpirala tolikšna večina v državnem zboru, da bi to delo uživalo vsaj približno tako priznanje in podporo, kot si zasluži po pomenu in koristih, ki jih imajo od tega naši ljudje na tujem.

Kakšni so načrti za prihodnost revije? Bo morda prestopila evropske meje in se podala tudi v dežele, kjer izhajajo sorodne revije?

Naša luč išče bolj trdno mesto med izseljenci in zdomci v evropskem okviru. Seveda smo veseli vsakega naročnika od koder koli, posebej iz domovine. Menim pa, da je medijskih povezav med izseljenci premalo. Najbrž še zdaleč nismo preverili vseh možnosti za medsebojno informacijsko povezanost med različnimi slovenskimi skupnostmi po svetu. Gotovo bi bilo v podporo skupnim interesom slovenskega izseljenstva, ko bi se med seboj bolje poznali in dogovorjeno postavili prioritete med zahtevami, željami in prošnjami, ki jih naslavljamo na domovino in njene urade.

Uredništvo Naše luči to povezovalno komponento vgrajuje, kolikor je le mogoče, v koncept revije in želi, da bi ideja vodila v morebitne skupne načrte in projekte, ki bi vzpostavljali polagoma večjo vez med izseljenci samimi in s tem ustvarili pogoje za razvoj slovenskega izseljenstva v prihodnji čas. Globalizacijski procesi neposredne prihodnosti bodo zaostriili ekonomska razmerja, ob tem pa ustvarili veliko odprtost in pretok informacij in povezav. V svetu, ki bo postal velika vas, bodo tudi razdalje manj delile. Dobro je, če se kmalu zavemo teh možnosti. Potrebno je načrtno delo, da se poiščemo najprej med seboj po narodno-kulturnih vezeh in se še bolj zavemo drug drugega in s tem celovitosti naše narodne skupnosti. Slovenska Cerkev bo s svojim delom skušala odgovorno opraviti svojo nalogo v našem narodu v vseh njegovih usodah in na vseh njegovih poteh kakor doslej. Naša luč je eno od oprijemljivih znamenj tega dela vsakomur, ki ga hoče videti.

Pogovarjal se je Ljubo Bekš

Škof Uran in Janez Pucelj na sestanku Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov

Cerkev v službi človekovega življenja

Odločitev za družbo solidarnosti

(39) Vsako zgodovinsko obdobje in vsaka družbena ureditev poznata različne oblike človeške diskriminacije in družbene obrobnosti. Iz tega družbenega pojava so se v Cerkvi vedno znova porajale različne oblike solidarnosti, ki so se izražale po številnih karizmah apostolskega delovanja. V zadnjem stoletju se je izoblikoval tudi poseben družbeni nauk Cerkve, ki proučuje družbeni in socialni položaj človeka. V prvi polovici dvajsetega stoletja so se številni kristjani ognjevitavo zavzemali za delavske in kmečke pravice, med njimi na prvem mestu Janez Evangelist Krek ...

(40) Danes je potrebno solidarnost razumeti v svetovnih razsežnostih, saj je svet postal "mala vas" ...

(44) Ko se katoliška Cerkev v Sloveniji skupaj z vesoljno Cerkvijo zavzema za najbolj uboge in zapostavljene, se pri tem zaveda, da ni dovolj, če se ukvarja le s karitativno pomočjo najbolj prizadetim članom družbe, temveč je poklicana, da v okviru demokratičnih pravil predlaga in spodbuja državne oblasti k sprejemanju pravičnejših gospodarskih, socialnih, političnih in pravnih ukrepov ...

Nova evangelizacija

(47) Temeljni pomen nove evangelizacije je oznanjati svetu veselo vest razodetja Jezusa Kristusa ter vabilo k spreobrnjenju in k veri ...

(48) Posredovanje vere je v preteklosti potekalo v okolju, ki je bilo tradicionalno verno ...

Danes upravičeno govorimo o razkristjanjeni družbi, v kateri se Cerkev srečuje z ljudmi, ki Kristusa ne poznajo, ki so se z njim srečali pri zakramentu krsta in birme, niso pa zaživeli v občestvu verujočih, v Cerkvi ... Stalna evangelizacija pa je potrebna tudi tistim, ki so zvesti evangeliju, da lahko svojo hojo za Kristusom utrjujejo in poglobljajo za vedno bolj dosledno življenje po veri.

Dosedanja praksa v oznanjevanju je običajno potekala v smislu kateheze za otroke in mlade.

Evangelizacija pa pomeni oznanilo evangelija v treh stopnjah: kerygma, kateheza in homilija. Oznanilo je namenjeno predvsem odraslim, preko njih pride v družini in skupnosti tudi do otrok in mladih.

Evangelizacija pomeni veselo oznanilo o tem, kdo je Bog in kdo je človek, kaj pomeni živeti kot kristjan. Lepo si lahko to razložimo s primerom izvoljenega ljudstva stare zaveze. Ti so živeli kot sužnji v Egiptu. Bog pošlje k njim Mojzesa in ta jih "pokliče" v svobodo, v obljubljeni dežel. Spomni jih na vse, kar je Bog obljubil njihovim očetom: Abrahamu, Izaku, Jakobu ... (to je kerygma). Ko 40 let potujejo skozi puščavo, spoznajo Boga preko različnih dogodkov: ko gredo po suhi poti skozi morje, vidijo, kako potone vojska Egipčanov, dobijo vsak dan mano - "hrano z neba", vodo iz skale, meso - prepelice ... (to je kateheza). V obljubljeni deželi pa jih preroki spominjajo na vsa ta doživetja in kažejo na dobrine, ki so jih prejeli oni in njihovi predniki od Gospoda, jim razlagajo, kako so se obljube, ki jih je Bog dal njihovim očetom, tudi uresničile ... (to je homilija).

Nova evangelizacija pomeni oznanilo obljub (Božja beseda), srečevanje z Bogom (bogoslужje, povezano z življenjem) in spominjanje - pripovedovanje, "kaj vse nam je storil Gospod" - (to se dogaja v skupnosti).

J. Šket

Poznate skavte?

Morda jih imate tudi pri vas? V Sloveniji jih prav gotovo lahko vidite v mnogih župnijah. Opazimo jih pri nekaterih posebnih aktivnostih, kot je pričakovanje in raznašanje betlehemske lučke. Znana so njihova potepanja v naravi po Sloveniji in drugod, njihovi tabori in srečanja. Mimogrede se znajdete med njimi na vlaku ali avtobusu. Letos sem jih doživela med dopustom v domači župniji, kjer so imeli srečanje kmalu po njihovih prvih korakih v skavtsko gibanje.

Vedno so glasni. Vedno so veseli, saj je eden od njihovih zakonov ta, da skavt tudi v najtežjih trenutkih vriska in poje. In vedno so z njimi lepe pesmi in kitara. In seveda dobra volja in pogum in odločnost.

Tudi tisti večer smo se vsi zbrali okrog skavtskega ognja. Po uvodni pesmi in duhovni misli duhovnega voditelja so sledile skavtske obljube. Vsak je obljubil, da bo v skavtskem duhu sledil skavtskim zakonom služenja bližnjemu, v spoštovanju vsakega živega bitja ter v ljubezni do Boga, ljudi in sebe. Ob obljubi je vsakdo privzel določeno ime, ki je simboliziralo eno od njegovih osebnih lastnosti, npr. "Previdni osel" ali "Zaspani medved" ... To postane njegovo uradno skavtsko ime. Vsak skavt ima rutico, srajco in kapo, katerih barve pokažejo na pripadnost določeni župniji.

Prav posebej so zanimive njihove maše. Ne toliko tiste v cerkvi, ampak predvsem tiste na obljubah in taborih. Nekaj posebnega so njihove prošnje pri teh mašah. Na taborih je živahno: nekateri pospravljajo šotore, urejajo tabor, drugi brajco žogo, nekateri pripravljajo oltar, drugi imajo generalko za mašo ali se pripravljajo na skavtske obljube.

Vsi so nekako "razpuščeni", morda celo malo umazani in razcapani, v napol razpadlih supergah, v raztegnjenih majicah, skuštrani ali s kitkami in čopki na

glavah, vsi nekam hitijo in nekaj počnejo in nekaj kričijo. Pri njih se vse vedno strašno "dogaja".

Potem nekdo zapiska, vsi so takoj zbrani in kmalu zatem preoblečeni v skavtske bluze in srajce ter z rutkami okrog vratu. Drugačni so. Vsi so nekako dostojni in zbrani. Potem se začne maša na gozdni jasi, na travniku, v planinah med skalami ali ob gorskem jezeru. Po turško sedimo po tleh, oglasijo se kitare, skupaj molimo in pojemo. Oltar je ponavadi iz debelih vej, okrašen z zelenjem in cvetjem. Ob strani sta ambon in križ v enakem stilu.

Najlepše so prošnje, ker so njihove, izrečene iz srca in iskrene. Vsak po svoje nagovarja Boga. Prošijo za sebe, za svojo mladost, za tiste, ki delajo izpite, za tiste, ki so skrenili s prave poti, za tiste, ki še niso našli Boga, za prijatelje in sovražnike, za starše, za tiste, ki trpijo, ki so sami in potrebni pomoči ...

Prošijo za toliko stvari, za katere sem presenečena, da jih poznajo. Prošijo, da bi znali dajati in sprejemati, ljubiti in odpustčati, da bi znali reči tudi hvala in oprosti in žal mi je ... Prošijo k svojemu Bogu, katerega nagovarjajo z Očetom in Prijateljem.

V teh trenutkih so drugačni od mladih, ki nekje zdolgočaseno visijo s cigareto in kozarcem v roki, da bi izgledali "bolj odrasli" in ne vedo, kaj bi počeli s seboj, kaj bodo delali jutri in kaj naslednji teden ... Žal mi je, da tudi oni ne morejo biti zraven ter začutiti to svežino, lepoto, notranje veselje in pravo sproščenost, ki daje zagon za naprej. Zaželim si in izrečem prošnjo, da bi vsakdo imel priložnost doživeti skavtsko mašo in tako na (p)oseben način božjo bližino.

Sonja

Skavti vsako leto poleti priredijo tabor v naravi.

Izseljenske zgodbe na dopustu

Odkar je zagledala luč sveta zadnja številka naše revije, se je zvrstilo in dogodilo med nami v počitniškem času marsikaj lepega. Nekatere župnije ali župnijske skupine so si privoščile skupne poletne dopustniške dejavnosti, ki so pritegnile sicer le nekatere, vendar so potekale kot naše srečanje in naš dogodek v domovini.

Izseljenci moramo biti posebej pozorni tudi na tiste dogodke v domovini, ki so se odvijali v zvezi z izseljensko nedeljo, prireditvami in srečanji, ki so bila namenjena vsem rojakom po svetu in so potekala v organizaciji katoliške Cerkve in vladnih ter nevladnih organizacij v domovini. Izseljencem in izseljenskim vprašanjem je namenjena prva nedelja v juliju in je že dolga desetletja ustaljena v cerkvenem koledarju za vso Slovenijo. Marsikje po župnijah jo tudi zares lepo oblikujejo z na to narodno temo pripravljenim bogoslužjem, kjer se obuja spomin na mnoge farane, ki živijo zunaj župnijskega ozemlja in med njimi predvsem tistih, ki so razsejani po svetu.

Razposajena mladost najmlajših iz Augsburga

Vsako leto več župnij pripravi še kaj posebnega na izseljensko temo. Radi sprejmejo kakšno skupino iz izseljstva ali pa izpostavijo katerega svojih pomembnejših ljudi, ki so postali znane osebnosti na tujem. Nekaj pobud za obhajanje izseljenske nedelje daje redno tudi Rafaelova družba, ki je cerkvena organizacija za pomoč izseljenskemu škofu in servisna ustanova za pomoč vsakovrstnim potrebam, ki jih imajo slovenske krščanske skupnosti po svetu v zvezi z domovino. Tako je katoliška Cerkev na Slovenskem velika zagovornica izseljencev. S to nedeljo oznanja in razširja v domovini zavest o Slovencih po svetu. Z našimi vprašanji se tako seznanja najširši krog ljudi in pri tem ne gre le za čustvene nagibe, ampak so ljudje povabljeni, da obnavljajo pozabljene stike, da se nas spominjajo v molitvah, da se obnovi duhovna vez z rojaki po svetu.

Osrednja izseljenska maša je bila letos v ljubljanski stolnici, ki jo je vodil slovenski metropolit in ljubljanski nadškof dr. Franc Rode. Njegov nagovor med mašo je vreden naše pozornosti. K temu bogoslužju so bili povabljeni mnogi izseljenci, ki so bili tiste dni v domovini in posebej v našem glavnem mestu, kjer je potekalo Srečanje v moji deželi. Program srečanja se je odvijal ves dan v Križankah, kjer je nastopalo več skupin, ki so zrastle bolj v okrilju slovenskih izseljenskih župnij kakor s pomočjo ustanov, ki so jih povabile. Tudi to je lepo priznanje za delo slovenske Cerkve med izseljenci.

Zgodil pa se je za nas vse še en prijeten dogodek. Komisija za Slovence v zamejstvu in po svetu, ki jo vodi poslanec SDS Franc Pukšič, je povabila v državni zbor predstavnike slovenskih izseljenskih organizacij z vsega sveta. Srečanje je bilo na hitro pripravljeno in je nekoliko šepala organizacija izbora predstavnikov, vendar je to razumljivo, saj je zaradi političnih zapletov po volitvah komisija komaj obstala in začela delovati le tri mesece pred tem. Poleg tega ji je bila glavna skrb izdelati čim hitreje osnutek zakona o obveznostih Republike Slovenije do Slovencev v zamejstvu in po svetu.

Morda se je za izseljence zgodilo s tem veliko več, kot si lahko predstavljamo, in je dolgoročno gledano velikega pomena za nas vse. Prav zaradi tega se bomo skušali na straneh Naše luči še bolj posvečati temam, ki nas povezujejo z domovino na ravni pravne in družbene priznanosti in upoštevanja.

Janez Pucelj

Spoštovani, dragi slovenski rojaki!

Slovenija vas sprejema z ljubeznijo in spoštovanjem na vašem letošnjem srečanju. To je Slovenija mest in vasi, gozdov in gričev s svojimi cerkvicami, Slovenija milih pesmi in veselja, Slovenija dela in molitve, trpljenja in preizkušenj. To je več kot slovenska vlada in njeni predstavniki, več kot slovenska država in njeni uradi. To je tista neminljiva duhovna Slovenija, ki jo nosimo v svojem srcu in je ne omejuje nobena ideologija in se ne more istovetiti z nobeno stranko. To je mati Slovenija, ki jo nosimo v svojem srcu: zemlja in narod, predniki in zgodovina, jezik in kultura, spomin in pogled v prihodnost. Ta Slovenija vas sprejema z ljubeznijo in spoštovanjem.

Dragi bratje in sestre, ostanite zvesti tej Sloveniji vašega srca. Na svetu bi bili bolj tuji brez slovenske domovine. Bili bi brez doma. Človek je lahko popotnik, dokler nosi spomin na dom. Če spomin zbledi, je samo brezdomec, klatež, ki ni nikjer doma. Za vaše duševno zdravje in notranjo srečo Slovenija ne sme umreti v vašem srcu. Lahko se bogatite s kulturo drugih narodov, lahko razširjate svoja miselna obzorja, a ostanite Slovenci, močno povezani s svojo domovino.

Romarji iz Frankfurta,
Mannheima in Stuttgarta
na Velehradu na
Moravskem

Slovenski narod je stopil v evropsko zgodovino s krstom karantanskih knezov Gorazda in Hotimira sredi osmega stoletja. In več kot 1200 let smo Slovenci kristjani. Še danes je več kot 80 odstotkov Slovencev krščenih v katoliški Cerkvi. Središče naših mest in vasi je vselej župnijska cerkev. Slovenska pokrajina je znamenovana z neštetimi znamenji in cerkvami. In ob velikih praznikih se velika večina Slovencev in Slovenk zgrne okrog cerkva. Tudi temeljne vrednote slovenskega človeka so krščanske. Slovenska kultura nosi krščanski pečat. Ostanite torej zvesti veri svojih prednikov. Zato vas pozivam, da se vključujete v slovenske skupnosti, ki jih imate v kraju vašega življenja; da pri njih aktivno sodelujete; da sodelujete z vašimi duhovniki, ki jih Cerkev na Slovenskem pošilja med vas. Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem duhovnikom za njihovo zavzeto in požrtvovalno delo za svoje rojake na tujem.

Vas pa pozivam, tako kot smo slišali v drugem berilu, da ste med seboj enotni, da med vami ni preprirov in nasprotovanj, da ste na tujem predvsem Slovenci in Slovenke in da odložite vsa nasprotovanja, vse, kar bi vas moglo deliti, vsa razhajanja, ki ne bi bila v prid vašim slovenskim skupnostim. Ostanite torej povezani med seboj in zvesti temeljnim vrednotam slovenskega naroda. Naj pa bo letošnje srečanje za vas tudi nova priložnost, da se ponovno utrdite v svoji slovenski istovetnosti in v svoji pripadnosti Cerkvi.

V evangeliju smo slišali Jezusove besede: »Nihče, kdor položi roko na plug in se ozira nazaj, ni primeren za nebeško kraljestvo.« Ponovno se torej odločite za Jezusa Kristusa Odrešenika, za njegovo Cerkev, ki spremlja slovenskega človeka že več kot 1200 let. S tem boste ostali zvesti svojim koreninam in samim sebi. Amen.

*(Nagovor nadškofa dr. Franca Rodeta
pri izseljenski maši v ljubljanski stolnici)*

Kristofobija in naš krst?

Pogosto sem zahajal na nek bencinski servis. Tam niso prodajali le goriva, ampak tudi veliko drugih stvari (hrano in pijačo, higienske potreščine, pripomočke za vsakdanjo rabo ...). Ker so bili prodajalci prijazni ljudje, sem z njimi hitro navezal stike in to je bil glavni razlog, da sem hodil po nakupih kar tja.

Nekega dne sem opazil, da poleg drugega prodajajo tudi videokasete. Med njimi je bilo tudi nekaj zelo nesposobnih. Ker so jih razstavljali na vidnem mestu, me je to zelo motilo in sem na račun tega večkrat izrekel kakšno pripombo. Vedeli so, da sem duhovnik in so moje nerganje sčasoma upoštevali. Pohujšljive kasete so nekoliko zakrili in v ospredje postavili bolj spodobne.

Nekoč pa so me naravnost presenetili. Na steni sem na vidnem mestu zagledal križ. Pa še kar precej velik je bil. Glede na to, da je v naši družbi veliko protiverskega duha, je pomenilo izobesiti križ v javnem lokalu dokaj drzno dejanje. In res se je ob tem svetem znamenju kmalu nekdo zelo vznemiril ter na odgovorne naslovil jezno anonimno pritožbo. Tako se je moral Križani kot že neštetokrat umakniti iz javnega življenja.

Začuda, kako duhovno opustošen je svet! Redki se razburjajo ob stvareh, ki žalijo človekovo dostojanstvo ter širijo laž, nasilje in vsakršno nesnago. Do tega imajo dostop celo otroci.

Hudo pa vznemirja On, ki je svetu prinesel resnico. Zavračanja je deležen On, ki je vsepovsod širil in oznanjal dobroto. Pregarjajo Njega, ki je ljubil do konca in dal celo življenje za ljudi. Niti znamenje križa, ki priča o Njem, ne sme ljudem pred oči.

Tudi človek, ki ni veren, bi po zdravi logiki moral biti ponosen na znamenje križa. Če ne drugega, naj bi ga vsaj spoštoval. Veseliti bi se moral Kristusa kot idealnega človeka, če ga že ne sprejema kot Boga in vanj ne

veruje. Ne razumem, od kod takšna kristofobija, preganjavnica in strah pred večno Dobroto.

Mogoče pa ima vse to vsaj eno dobro stran: Kristus ljudi še vedno vznemirja. Že pogled nanj sproža podzavestno spraševanje vesti. Za nas verne je križ znamenje večno žive Ljubezni, nevernim pa priča o zgodovini in vrednotah kulture, iz katere izhajamo. Dovolj žalostno, da nas je sram še lastne zgodovine!

Pred leti sem prebral bogato misel: »Z oltarja prednikov ohranimo ogenj, ne pepela.« Dodajam: Pustimo potomcem vsaj nekaj tleče žerjavice, če že sami ne zmoremo ohranjati živega ognja. Morda bodo oni obudili v življenje nov plamen ...

David Taljat

Nekaj dni po vrnitvi svetega očeta Janeza Pavla II. z dušnopastirskega obiska v Ukrajini se je papež srečal z neko skupino visokih dostojanstvenikov v Vatikanu in jim govoril med drugim tudi o tem obisku in njegovem pomenu. Nekdo med navzočimi je v pogovoru glasno omenil tudi manj prijetne stvari, ki so se dogajale pred obiskom v tej deželi in med njim. Vprašal je, ali je svetega očeta motilo, ko je tako veliko ljudi protestiralo proti njemu.

Papež je nekoliko dvignil glavo in odvrnil: »Niso protestirali in zavračali papeža, ampak Boga in njegovo pravico.«

V naši domovini Sloveniji je v javnosti, posebej v medijih (časniki, TV) pa tudi v mnenjih ljudi pogosto mogoče zaslediti nek nerazumen odpor proti vsemu, kar je povezanega s Cerkvijo in njenim naukom. To vzdušje sicer najdemo povsod po Evropi, vendar je pri nas posebej čutiti, da politika levih strank načrtno vzdržuje in goji to javno 'gonjo' in da se pri tem poslužuje naklepnihi laži, polresnic, omalovaževanja brez vsakih razumnih razlogov. Zdi se, da Cerkev in Bog tudi pri nas vznemirjata vest tudi mnogim takim ljudem, ki pravijo, da niso verni.

Čudež čudenja

Smo sploh bili na počitnicah, se že sprašuje marsikdo, saj ga je vsakdan tako posrkal vase, da se mu zdijo obisk doma, sinjina morja, čuda narave in človekove domišljije v daljni deželi ... kot davna preteklost.

September in z njim delo, šola, znani obrazi, manj sonca in več dežja, megla, kratka monotonija. Dolgčas do drugih počitnic? Marsikdo se zato sprašuje, zakaj postane vse tako hitro enolično, ničesar resnično presenetljivega, ničesar, kar bi nas čudilo? Kaj je narobe s svetom, da ni več zanimiv, kljuje v človeku. Toda poskusimo raje z drugim vprašanjem: Kaj je narobe s človekom, da se ne čudi več?

Ali ne kaže izkušnja, kako ni potrebno novo sonce, temveč ponižnost, da bi sonce videli kot čudež? Angleški pisatelj Chesterton je o tem prepričan: "Ponižnost nas stalno vrača v prvotno temo. Tam je vsaka lučka senzacionalna in pomembna osvetljava. Dokler ne razumemo te izvorne teme, v kateri ničesar ne vidimo in ničesar ne pričakujemo, ne moremo pristrčno in otroško pohvaliti čudovite senzacionalnosti stvari." Otroci to zmorejo, in presenetljivo ... to zmore tudi Bog. "Mogoče pa je Bog dovolj močan, da ga monotonija navdušuje. Mogoče reče Bog soncu vsako jutro: 'Daj še enkrat!' in vsak večer luni: 'Daj še enkrat!' Mogoče niso vse marjetice enake iz avtomatične nujnosti; morebiti Bog ustvari vsako marjetico posebej, ne da bi se kdaj naveličal. Morebiti polje v Njem večni apetit otroštva; saj smo mi grešili in ostareli, naš Oče pa je mlajši od nas."

Čudenje zna biti poživljajoče in odrešujoče. "Kaj je rekla prva žaba?" In odgovor je bil: 'O Bog, kako čudovito, da skačem!' V teh besedah je na kratko vse, kar bi rad povedal. Bog je dal žabi zmožnost skakanja; žaba pa je vesela, da lahko skače." Odkriti življenje kot čudež, kot nekaj, kar ni samo po sebi umevno in nam v resnici nikakor ne pripada, je dar, velika milost. Tudi čudenje je čudež, morda največji!

Danes, ko se nam zdi, da nam vse pripada, da smo vse sami prislužili, se je težko čuditi. A vendarle, če spregledamo in uvidimo, kako nam je vse podarjeno, ne moremo drugega, kakor da se življenja, sebe in drugih veselimo, da smo vzhičeni nad tako darežljivim

Bogom. Potem bomo tudi razumeli in pritrdili drznemu Pavlovenu izzivanju: "Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo?" (1 Kor 15,55). Ne smrt, ne dolgčas, ne sivina ... nimajo zadnje besede, ampak božja oživljajoča ljubezen! Pavel je v takega Boga dobesedno zaljubljen, zanj izgoreva, Jezus Kristus je njegovo življenje. Učenjaki imenujejo takšno ljubezensko razmerje z Bogom, ki je nedoumljiva skrivnost, mistika. In samo mistik se more vedno znova čuditi, biti vedno znova presenečen, zanj ni dolgega časa.

"Dokler imaš skrivnost, imaš zdravje," še razmišlja Chesterton, "če si uničil skrivnost, si ustvaril bolezen. Navaden človek je bil zmeraj zdrav, ker je bil zmeraj mistik. Dopuščal je mrak. Zmeraj je z eno nogo stal na zemlji in z drugo v pravljичni deželi. Zmeraj se je čutil svobodnega, da lahko dvomi o svojih bogovih; pa tudi (v nasprotju z današnjimi agnostiki) svobodnega, da lahko veruje vanje. Zmeraj mu je bilo več do resnice kot do doslednosti. Če je videl dve resnici in se mu je zdelo, da si nasprotujeta, je sprejel obe in še protislovje povrh. Njegov duhovni vid je stereoskopičen, kakor je telesni: hkrati vidi dve različni sliki in kljub temu vidi toliko bolje. Tako je na primer vedno verjel, da obstaja usoda, pa tudi, da obstaja svobodna volja. Tako je verjel, da so otroci nebeško kraljestvo, kljub temu pa se morajo pokoravati kraljestvu sveta. Občudoval je mladost, ker je mlada, in občudoval starost, ker ni mlada. Prav v tem ravnovesju navideznih protislovij tiči vsa življenjska radost zdravega človeka. Vsa skrivnost mistike je v tem, da je človeku mogoče razumeti vse s pomočjo tistega, česar ne razume. Bolestni logik skuša vse razjasniti in doseže, da vse zavije v skrivnost. Mistik dopusti eno skrivnost in vse drugo postane jasno."

Ko se nam zdi, da je pred nami spet siva vsakdanjost do prihodnjih počitnic, premislimo, če ni vendarle vredno poskusiti in vzeti zares Pavla in Chestertona. Dopustimo eno samo skrivnost, to, da nas Bog v Jezusu Kristusu neskončno ljubi: sprejmimo Jezusov evangelij in naj postane naš vsakdanji kruh. Nič več ne bo tako, kot je bilo, vse bo en sam čudež, v drugačni luči bomo videli sebe, drug drugega in svet: v luči ljubezni.

Drago Ocvirk, CM

Gigant izpod Sv. Višarij dr. Lambert Ehrlich Drobci za portret (1. del)

Ehrlichovi predniki naj bi po pripovedovanju v 16. stoletju prišli v Belo peč (5 km od Trbiža) iz Saksonskega. Namenjeni so bili na delo v tamkajšnjem rudniku.

Rodbinska veja dr. Ehrlicha je bila naseljena v Kanalski dolini, najprej v Ukvah, nato v Ovčji vasi in nazadnje v Žabnicah. Lambertov oče Janez se je rodil v Ovčji vasi, leta 1840 ali 41, umrl pa 5. junija 1931 v 91. letu na svojem domu v Žabnicah. Tu je namreč najprej kupil staro hišo št. 126 po domače pri Šnajderju, kasneje pa je sezidal novo št. 156 pri Fronceljnu. Podatki govore, da je bil globoko veren, značajan, bister in vztrajen, uspešen kot trgovec z lesom, gostilničar in posestnik velikih gozdov, tudi živinorejec in poljedelec, kolikor je to v Kanalski dolini mogoče. Bil je tudi poštar. Postavil je štiri žage, in potoval kot trgovec z lesom in vinom.

Dr. Ehrlichova mati Magdalena, roj. Miklosch se je rodila v Ovčji vasi 28. junija 1841, poročila sta se 26.

Višarski romarji "Treh Slovenij" so z zanimanjem prisluhnili predavanju dr. Vovka.

novembra 1863, leta 1913 sta v Žabnicah praznovala zlato poroko, umrla pa je precej pred možem, 19. oktobra 1917 kot begunka v Celovcu. Ob njeni smrtni postelji je bil sin Lambert. Po vojni so njene zemeljske ostanke prepeljali v Žabnice, kjer počiva ob možu in sinovih v družinski grobnici. Mati je bila verna, srčno dobra žena.

Ob Ehrlichovi gostilni, kjer se ni smelo nikdar grdo govoriti ali kleti, se je začenjala romarska pot na Sv. Višarje. Romarji so se ustavljali pri njih, kjer jim je mati lepo postregla in večkrat ni zahtevala drugega plačila kot "Pa pri Mariji molite za našo družino!"

Imela sta enajst otrok, osem sinov, od katerih je bil Lambert najmlajši, ter tri hčere, eno mlajšo od Lamberta. Oče je bil zelo strog, sinovi in hčere so se ga nekoliko bali še potem, ko so bili že samostojni in na visokih mestih; dosledno so ga vikali. Bil je zelo zaveden Slovenec, ki tega ni skrival, vsi otroci so z njim govorili slovensko, tudi tisti, ki so lastne otroke vzgajali nemško. Na domu v Žabnicah je bila družinska molitev vedno v slovenščini, občevalni jezik pa vedno slovenščina koroškega narečja.

Žabnice – Celovec – Ljubljana

Dr. Lambert Ehrlich se je rodil 18. septembra 1878 v Žabnicah pod Sv. Višarjami. Očeta Janeza in mamo Magdaleno je vse življenje zelo spoštoval, v njegovem stanovanju sta vedno viseli njuni lepi oljni sliki. Osnovno šolo je obiskoval v Žabnicah, gimnazijo pa v Celovcu, oče ga je v počitnicah pošiljal v Italijo, kjer se je ob slovenščini in nemščini naučil še italijanščine. Kasneje se je naučil še francosko in angleško.

Lamberta se vsi, ki so ga poznali v mladosti, spominjajo kot veselega, živahnega, nadarjenega fanta, ki je rad pel, bil pobožen in prijazen z vsemi, posebno s preprostimi ljudmi. Po maturi je študiral bogoslovje v Innsbrucku kot gojenec Canisianuma 1897-1902 in zadnji letnik v Rimu, leta 1903 je bil v Innsbrucku promoviran za doktorja.

Zanimivo je razmišljanje dr. Ehrlicha o povezanosti med narodnostjo in vero, ki ga lahko zelo jasno sledimo nazaj do Antona Martina Slomška. Po Ehrlichovih izkušnjah s koroškega Gosposvetskega polja postane narodnostni odpadnik tudi versko mlačen, začne zanemarjati verske dolžnosti in odpade od vere bodisi sam ali njegovi potomci; narodnostni odpad je za človeka usoden tudi v nadnaravnem smislu. Odločil se

je, da bo svoje sile kot duhovnik posvetil tudi narodnoobrambnemu delu.

Po koncu študija se je vrnil na Koroško, najprej v Beljak za kaplana, nato v Celovec kot stolni kaplan do 1907, v letih 1905-1909 ga najdemo v odboru celovške podružnice šolske narodnoobrambne organizacije družbe sv. Cirila in Metoda. Leta 1907 je postal škofijski tajnik, od leta 1910 do 1917 je bil profesor celovškega bogoslovja, kjer je predaval filozofijo in apologetiko. V tem času je objavil svojo prvo znanstveno razpravo Kantova kritika naših dokazov za bivanje božje v mariborski reviji Voditelj leta 1910 in svojo prvo knjigo, izdano v Celovcu leta 1912 Dr. Angerer in Lourdes, kjer zavrača napade na lurške čudeže. Med drugim je ustanovil duhovniško združenje Sodalitas Sacratissimi Codris Iesu. Ena njegovih značilnosti, kar preroških glede na njegov mučeniški konec, je bila pogosta pobožnost križevega pota; značilna je bila tudi njegova skrb za dušno pastirstvo italijanskih garstabeiterjev v Celovcu, ki jim je vsako nedeljo popoldne pridigal v celovški stolnici. Značilen zanj je bil tudi zdravi optimizem in pogum, ki ju je črpal iz vere. Tudi kasneje se je rad vračal na Koroško, vse do zloglasnega Anschlusa leta 1938.

Iz koroškega obdobja izvira tudi njegova zavzetost za misijone. Bil je prepričan, da bo Slovence in Nemce na Koroškem zbližalo prav delo za misijone. Z bratom Martinom sta darovala svoje prihranke za ustanovitev misijonišča v Sv. Juriju pri Št. Vidu na Glini. Slovenskim bogoslovcem je pomagal pri delu njihove Akademije slovenskih bogoslovcev v celovškem bogoslovju. Za dijake, ki jih niso sprejeli v škofijsko malo semenišče, je ustanovil Slovenski dijaški dom. Že takrat je posvečal veliko pozornost študentom, jih na lastne stroške zbiral v počitnicah, jim kot nesporna avtoriteta odpiral oči za velika vprašanja lastnega in tujih narodov ter za vprašanja katoliške vere. Bil je velik prosvetni delavec in organizator, ustanovitelj Slovenske krščansko socialne zveze za Koroško, organizator prosvetnih tečajev, verskih in narodnih manifestacij, govornik, pobudnik za zidavo delavskih domov v industrijskih krajih, ustanovitelj Delavskega društva v Podljudbelju. Ob vsem tem ogromnem, pomembnem, modernem delovanju pa je ostajal skromno v ozadju.

Deželna vlada v Ljubljani je dr. Ehrlichu po I. svetovni vojni imenovala za izvedenca za Koroško v Delegaciji Kraljevine Srbov, Hrvatov in Slovencev na mirovni

Predavatelj dr. Andrej Vovko nam je na Sv. Višarjah predstavil lik dr. Lamberta Ehrlicha.

konferenci v Parizu. Izkazal se je za spretnega, iznajdljivega delavca, sestavljal spomenice, pobude, zbiral dokazno gradivo, pripravil avdienco nadškofa Jegliča in slovenskih politikov pri ameriškem predsedniku Wilsonu, velikem, nekoliko preveč idealnem zagovorniku pravice narodov do samoodločbe. V znani misiji »posrednika« ameriškega podpolkovnika Milesa, ki naj bi določil razmejitveno črto med Avstrijo in Jugoslavijo na Koroškem, je deželna vlada imenovala dr. Ehrlichu za spremljevalca komisije. Miles je bil močno pod italijanskim in avstrijskim vplivom, zato je Ehrlich zaman skušal doseči, da bi se Miles srečal s preprostim ljudstvom – namesto z veljaki po mestih in večjih krajih, ki so nezavedni in protislovensko nastrojeni. Miles je za mejo predlagal Karavanke, imel je zelo velik vpliv na Wilsona in s tem tudi na usodo Koroške. Kasneje smo imeli tisti nesrečni plebiscit, ki ga je dr. Ehrlich označil kot »skrivnost hudobije«.

Leta 1922 je dr. Ehrlich, v znanstvenih krogih že priznan teolog, začel svojo ljubljansko dobo kot profesor apologetike in veroslovja na ljubljanski teološki fakulteti. Tu je ostal vse do svoje smrti.

Mariborski škof dr. Kramberger je vodil slovesno somaševanje izseljenskih duhovnikov na Sv. Višarjah.

Dr. Ehrlich je bil kmalu imenovan za študentskega duhovnika. Vestno in z vso zavzetostjo je na različne načine skrbel tudi za tiste študente, ki so trpeli materialno pomanjkanje. Znan je bil kot duhovni svetovalec krščansko-socialnim študentskim društvom. Vse to se je odvijalo v času, ko se je KP začela počasi vtihotapljati v različna društva in tako začela vnašati nemir in nestrpnost do drugače usmerjenih študentov.

Dr. Ehrlich je leta 1932 ustanovil akademsko društvo Straža, ki je v letih 1934-1941 izdajalo svojo revijo Straža v viharju. To je bil čas, ko je velikosrbska centralistična diktatura, sovražna slovenskemu katoliškemu gibanju (mogoče pod vplivom prostozidarstva in protikatoliškega liberalizma), razpustila vsa najvidnejša slovenska katoliška društva z Orlom na čelu.

Svojim študentom stražarjem je znal vcepljati pravega slovenskega duha. Odločno je nasprotoval prostozidarstvu, liberalizmu, svetovnemu in domačemu komunizmu in z njim povezanim levim gibanjem, ki so nastajala tudi znotraj katoliškega gibanja – križarji, kocbekovci, duhovniki kot Stanko Cajncar ... Komunizmu so tako napovedali brezkompromisni boj, ki so ga imeli za svojo narodno dolžnost.

Dr. Ehrlich je z delovanjem svojih študentskih skupin, s stražarji in drugimi preprečil komunistični prevzem študentskega gibanja na ljubljanski univerzi in si gotovo že takrat nakopal njihovo smrtno sovraštvo. Tema idejne usmeritve in delovanja stražarjev je zelo obširna in primerna za povsem samostojno obravnavo.

Karitativno delovanje in skrb za revne študente sta bila izraz njegovega krščanskega apostolata ljubezni do

bližnjega iz vere. Leta 1930 je ustanovil akademsko Vincencijevo konferenco in zgradil Akademski dom sv. Cirila. Dnevno so ob njegovi mizi jedli dva ali trije študentje, preostanek svojega denarja pa je namenil za ostale reveže, ki jih je bilo takrat kar precej. Ehrlich je bil svetniška osebnost: nesebičen, velik socialni delavec, reven kot cerkvena miš, vse je razdal ubogim študentom, služkinjam ...

Poleti 1933 je dr. Ehrlich kot že tolikokrat romal s skupino študentov ljubljanske univerze na svoje ljube Sv. Višarje in imel govor pred Marijino cerkvijo. Vedeti moramo, da je bil to čas velikosrbske centralistične diktature kralja Aleksandra, ko je bil slovenski narod uradno le eno od treh plemen troedinega jugoslovanskega naroda, ko je bil Cankarjev tekst o raju pod Triglavom iztrgan iz šolskih učbenikov, ko je Prešeren veljal za največjega pesnika slovenskega plemena, ko je avtonomijo branila preganjana SLS.

Citat: »Ni naključje, da smo se zbrali prav tukaj, marveč je to Božja volja. Božja volja nam tukaj na Svetih Višarjih razodeva, kaj je naloga Slovencev na zemlji, kjer živimo. Ob temeljih te svete gore se stikajo tri poglavitna evropska plemena. Njihovi valovi, prihajajoči od juga, severa in vzhoda, bi udarili skupaj prav tu. Romani, Germani, Slovani bi prav tukaj skušali riniti drugi drugemu mejnike nazaj. A naši očetje so bili modrejši od vojskovodij in politikov. Namesto mejnika so postavili na ta otok med tremi narodi cerkev. To je edini mejnik v Evropi, ki narodov ne loči. Marveč jih združuje. Danes je tak mejnik vsa naša domovina. Slovenija mora biti mejnik, ki druži in veže jug s severom in vzhod z zahodom. Sama ne sme biti eno ne drugo ne tretje. Ostatek mora mejnik, ki druži kakor Svete Višarje. To je Božja volja! To nalogo bo mogla Slovenija izpolnjevati samo v svobodi, ne pod gospodarjem, ki bi sedel bodisi na jugu ali severu, na vzhodu ali na zahodu! Božja volja je, da mi vsi za to svobodo delamo, in Božji volji se ne sme nihče izmikati.« To je izrekel v času Aleksandrove in Živkovičeve diktature. Dr. Ehrlich je kot koroški Slovenec občutil umiranje tega dela slovenskega naroda v zibelki slovenstva, videl preganjanje slovenstva v Italiji, bil tudi razočaran nad položajem Slovencev v Jugoslaviji. Za njega je obstajala samo ena rešitev: neodvisna slovenska država.

Dr. Andrej Vovko

(Besedilo je kratek povzetek predavanja na romanju "Treh Slovenij" na Sv. Višarjah)

Romanje "Treh Slovenij"

Višarska Gospa, Kraljica Evrope, prosi za naš rod. Tudi slaba vremenska napoved ni odvrnila naših rojakov od romanja treh Slovenij. Znova prepolno svetišče Kraljice Evrope na Sv. Višarjah je dokaz, kako je naš narod močno povezan s svojimi koreninami, z Marijo in s svojo domovino Slovenijo, pa naj je ta matična, zamejska ali izseljenska.

Slovenci iz vsega sveta, z vseh kontinentov, zbrani na istem mestu, da to leto pritrldijo vrednotam, ki jih je gojil pokojni velikan slovenske ideje dr. Ehrlich. Ob predavanju dr. Andreja Vovka smo se sprehodili skozi tri obdobja njegovega življenja, ki so tako usodno zaznamovala njegovo bivanje in posredno tudi slovenski narod. Da boste tudi vi, dragi rojaki, lahko začutili tega velikega duha, vam bomo v dveh delih v naši reviji ponudili predavanje, ki smo ga lahko slišali na ploščadi za višarsko cerkvijo. Slovesnost smo po predavanju nadaljevali v cerkvi, kjer je slavnostno somaševanje vodil mariborski škof dr. Franc Kramberger. Spregovoril je o trojnem "zgodbi se", ki smo mu lahko pričali v Svetem pismu: prvi je bil izrečen ob stvarjenju, drugega je izpovedala Marija, tretji pa je bil "zgodbi se" na Oljski gori v vrtu Getsemani. Sedaj smo na vrsti mi. Dobili smo svojo državo, se rešili komunistične diktature - vse to je bil tudi naš FIAT, ne smemo pa dovoliti, da bi zapadli v liberalizem, duhovno samoto, da bi postali narod brez cilja in žrtve javnega mnenja. Poklicani smo, da vsak posebej znova in znova izreka svoj zgodbi se za življenje po evangeliju.

Po maši smo se ustavili še zunaj pred cerkvijo, kjer smo v prijetnem vzdušju in celo lepšem vremenu nadaljevali prijeten zaključek romanja treh Slovenij. Dragi bralci, vabim vas, da se nam drugo leto pridružite na prvo nedeljo v mesecu avgustu. Skupaj z organizatorjem Rafaelovo družbo se boste lahko že zjutraj podali po peš poti ali pa z gondolo poromali k višarski Mariji.

L. B.

Bariloški vrabčki

8. tabor Slovencev po svetu

Vsako leto konec junija, ko pridejo izseljenci na obisk v domovino, pri Izseljenskem društvu Slovenija v svetu organiziramo že tradicionalno vseslovensko srečanje - Tabor Slovencev po svetu. Na tem srečanju slovenski predstavniki iz Slovenije in različnih koncev sveta lahko podajo svoje poglede na domovino in njen odnos do izseljencev.

Letos smo se zbrali s posebnim namenom: da se pridružimo vseslovenskemu praznovanju 10. obletnice samostojne Slovenije in da obnovimo vse tisto, kar nas druži.

Pred desetimi leti je bila narodna zavest skupni imenovalec vseh Slovencev v domovini in izseljenstvu. Vsak si je iz ponosnega slovenstva prizadeval za samostojno Slovenijo bodisi s svojim glasom na referendumu, s svojo navzočnostjo med osamosvojitvijo ali s predstavljanjem Slovenije v svetu in prizadevanjem

za svetovno priznanje Slovenije. Takrat je vsak mislil le na skupni interes.

Ko smo dosegli najvišji državni cilj, slovensko samostojnost, so kmalu prišli na dan osebni interesi nekaterih, kar je vidno ohromilo narodno zavest Slovencev.

Po osamosvojitvi so Slovenci po svetu izrazili več želja in pričakovanj. Mnoge izmed njih je država uresničila, druge le delno. Nepopolna narodna sprava in neenakost pred zakonom (državljanstvo, volitve) večkrat potiska Slovence po svetu na rob dogajanj.

Po koncelebrirani sv. maši škofa Alojzija Urana z izseljenskimi duhovniki in uvodnih besedah predsednika društva Boštjana Kocmurja, pisatelja Zorka Simčiča in državne sekretarke Magdalene Tovornik ter recitaciji pesnika Toneta Kuntnerja je bila okrogla miza na temo Narodna zavest kot povezovalni člen med Slovenci doma in po svetu.

Vinko Ošlak iz Celovca je razvil temo njegove zadnje knjige Bodi, kar si; msgr. Janez Pucelj je govoril o izseljenstvu in narodni zavesti z vidika izseljenskega duhovnika; dr. Matija Ogrin je govoril o jeziku, književnosti in narodni zavesti; Ivo Kerže je podal filozofski pogled slovenske narodne zavesti in dr. Andrej Bajuk je govoril o narodni zavesti ob vključevanju v Evropsko unijo. Na koncu je imel svoj prvi koncert v

Sloveniji otroško-mladinski oktet iz Argentine Bari-loški vrabčki.

PK

29. maja je Slovenija gostila najboljše profesionalne kolesarje, ki so sodelovali na Giru d' Italia. Zmagovalec 10. etape kolesarske dirke Giro d' Italia s ciljem v Ljubljani je bil Italijan Denis Zanette. Odlično 5. mesto pa je dosegel naš kolesar Andrej Hauptman, ki vozi za moštvo Tacconi Vini Caldirola.

*

Na Brdu pri Kranju smo poleti gostili srečanje dveh najbolj pomembnih svetovnih predsednikov: Georga Busha in Vladimirja Putina. Njuno srečanje je našo državo za en dan postavilo v središče sveta. Predsednika sta bila navdušena nad lepoto naše domovine in gostoljubnostjo, s katero sta bila sprejeta. Busheva soproga pa si je ogledala lepote Bleda in se za krajši čas ustavila v Marijinem svetišču na Brezjah.

*

Papež Janez Pavel II. je imenoval msgr. dr. Ivana Jurkoviča, duhovnika ljubljanske nadškofije, za naslovnega nadškofa krbovskega in apostolskega nuncija v Belorusiji. Škofovsko posvečenje bo prejel v ljubljanski stolnici 6. oktobra ob 16. uri. Posvečevalci bodo državni tajnik Svetega sedeža, kardinal Angelo

Romarji iz Frankfurta in Mannheima pred stolnico sv. Vida v Pragi

Sodano, ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode ter apostolski nuncij v Sloveniji msgr. Edmund Farhat. Msgr. Jurkovič bo novo službo apostolskega nuncijskega v Belorusiji s sedežem v Minsku nastopil v začetku novembra 2001.

*

Svetovno znana Postojnska jama je v letošnjih prvih sedmih mesecih zabeležila nekaj manj kot 245 tisoč obiskovalcev, kar je za dobrih 20 odstotkov več kot v enakem obdobju lani. Po ocenah predstavnikov podjetja naj bi letos to slovensko znamenitost skupno obiskalo približno 480 tisoč ljudi. Med tujimi gosti postojnske jamske lepote so v letošnjih prvih sedmih mesecih na prvem mestu Nemci – kar 70 tisoč jih je bilo, sledijo jim Italijani, na tretje mesto pa so se z več kot 20 tisoč gosti presenetljivo uvrstili Poljaki.

*

Z enomesečno zamudo je meseca avgusta končno začela obratovati nova nihalna žičnica Vogel. Vrednost naložbe v novo nihalko na Vogel znaša 1,56 milijarde tolarjev, popeljala pa bo lahko trikrat več oseb na uro kot stara nihalka, in sicer 950. Nova nihalka je dolga 1662 metrov, od stare pa bo hitrejša za meter na sekundo in se bo premikala s hitrostjo devet metrov na sekundo. Večji bosta tudi obe kabini nihalki, saj se bo v eni naenkrat namesto 27 lahko peljalo 80 oseb. Nova

nihalka pa spada tudi med najbolj strme v Evropi, saj je njen povprečni naklon 70-odstoten.

*

Razvpitega referenduma o zdravljenju neplodnosti z biomedicinsko pomočjo se je 17. junija udeležilo 567 tisoč 878 volivcev, kar predstavlja 35,66-odstotno volilno udeležbo. Volivci so odločno glasovali proti politiki, ki jo poskuša skozi stranska vrata vsiliti vladajoča garnitura pod vodstvom LDS. Proti potrditvi spornih zakonskih novosti (proti sprejetju novele) je glasovalo 410 tisoč 856 oziroma 72,36 odstotka volivk in volivcev, za pa 149 tisoč 799 oziroma 26,38 odstotka.

*

Slovenske organizacije v Kanadi – Kanadsko-slovenski svet, Vseslovenski kulturni odbor, Kanadsko-slovenski kongres in Slovensko letovišče, so skupaj pripravile že 42. praznovanje z naslovom Slovenski dan, ki se ga je udeležilo več kot tisoč sto kanadskih Slovencev. Slavnostna govornika na praznovanju, ki je bilo tokrat posvečeno 10. obletnici slovenske samostojnosti, sta bila predsednik Narodnega sveta koroških Slovencev Bernard Sadovnik in predstavnica kanadsko-slovenske mladine Klavdija Kuri. Praznovanje se je začelo s sveto mašo, ki jo je daroval torontski nadškof kardinal Alojzij Ambrožič, udeležil pa se ga je tudi slovenski veleposlanik v Ottawa Božo Cerar.

(Stuttgart) Skupina romarjev v Freising se je ustavila tudi v Nürnbergu.

(Dunaj) Narodne noše in ministranti po telovski procesiji

Pred desetimi leti (25. 6. 1991) je takratna slovenska skupščina na podlagi plebiscitarne odločitve za samostojno državo uzakonila Temeljno ustavno listino o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije. Obenem je sprejela deklaracijo o neodvisnosti ter tako postavila temelj slovenske samostojnosti. Dan kasneje je bila suverena slovenska država slovesno razglašena, s čimer so se končala prizadevanja za njeno samostojnost ter začel boj za njeno osamosvojitve. Ob deseti obletnici teh dogodkov je bila v baziliki Marije Pomagaj na Brezjah slovesna maša za domovino.

*

Drugi dan simpozija o slovenski osamosvojitvi, ki je ob desetletnici samostojnosti slovenske države v poletnih mesecih potekal v Brežicah, je tedanji predsednik vlade Lojze Peterle poudaril, da se je vse, kar se je dogajalo pred desetimi leti, zgodilo ob jasni politični volji. Na prvih demokratičnih volitvah je zmagal Demos, politična opcija, ki je v svoj program vgradila Majniško deklaracijo z željo po osamosvojitvi. Sledil je plebiscit, na katerem se je, kot je opozoril Peterle, ljudstvo "zbudilo", ker je imelo pred sabo jasno izraženo izbiro. Demos pa je po njegovih besedah gradil svojo politiko na volji po prelomu s totalitarnim komunističnim redom. Če bi zago-

Slovenski rojaki iz Chilleurs aux Boisa med sv. mašo

varjali kontinuiteto, ne bi dobili mednarodne podpore, je bil prepričan Peterle.

*

V Cerkvi na Slovenskem smo na praznik apostolov Petra in Pavla dobili 17 novih duhovnikov. Ljubljanska nadškofija ima šest novomašnikov, mariborska dva, koprška žal nobenega. Iz različnih redovnih skupnosti letos prihaja devet novomašnikov: po dva imajo jezuiti, kapucini in minoriti, po enega pa salezijanci, frančiškani in klarentinci. Lani smo se veselili s 25-imi novomašniki, pred dvema letoma jih je bilo 29, leta 98 26, leta 97 34, v letu papeževega prvega obiska pa 18. Manj kot letos smo jih imeli leta 88, in sicer 16.

*

Slovenski verski muzej deluje v prostorih stare prelature v Stični. Muzej, ki je zaživel v osemdesetih letih, varuje, raziskuje, ohranja, restavrira in dokumentira sakralno dediščino na področju cele Slovenije. Obenem pa tudi vzgaja in seznanja ljudi z zgodovino in tradicijo verovanja na Slovenskem.

*

Prihodnji ameriški veleposlanik v Sloveniji Johnny Young je na srečanju s slovenskimi dopisniki v Washingtonu poudaril, da z veseljem pričakuje svoj mandat, ki ga bo začel konec oktobra letos. V pogovoru se je dotaknil slovensko-ameriških odnosov ter slovenskega pridruževanja zvezi NATO in dejal, da je eden od kriterijev za članstvo Slovenije zanesljivo tudi vračanje odvzete lastnine razlaščenecem. Na zaslišanju pred senatnim odborom za mednarodne odnose je Young izrekel precej laskavih besed o Sloveniji, vendar pa dodal, da bo treba še marsikaj postoriti za uredničenje glavnih mednarodnih ciljev slovenske vlade, kar sta vključitev v zvezo NATO in Evropsko zvezo.

A N G L I J A

LONDON

Naši rojaki so tudi v poletnem času pastoralno oskrbovani iz našega centra v Londonu, kjer je sedež katoliške misije. Ko so nekateri že odhajali na počitnice ali zaslužene dopuste, smo na zadnjo nedeljo v maju v Rochdaleju slovesno zaključili šmarnično pobožnost z mašo in petimi litanijami. Na koncu pa je bil še blagoslov z Najsvetejšim. Tudi tokrat je prišel na pomoč župniku naš slovenski duhovnik iz Bradforda, mladi gospod Peter Kravos. K slovesnosti je prišlo veliko rojakov iz Severne in celo Srednje Anglije, ki so ob že precej zmanjšanem rochdalskem slovenskem pevskem zboru navdušeno peli litanije in Marijine pesmi. Gospa Majda Grkmanova je petje spremljala na orgle. Po skupnem srečanju v prostorih poljskega kluba smo se proti večeru razšli z željo, da bi se zopet kmalu srečali in z vsem srcem slavili Boga ter častili Božjo Mater Marijo.

V kapeli Doma v Londonu smo imeli še zadnjo slovensko sveto mašo v prvem letošnjem polletju za naše londonske rojake na drugo nedeljo v juniju, ko smo na praznik Svete Trojice slavili največjo skrivnost naše vere - edinstvo naše Boga v treh osebah: Očeta, Sina in Svetega Duha. Še kar nekaj rojakov se je udeležilo te svete maše.

Tudi tokrat, sredi meseca junija, smo bili veseli enotedenskaga obiska našega delegata iz Mün-

hna, msgr. Janeza Puclja in z njim gospoda Toneta Šteklja, župnika za Slovence na Dunaju, ki je prišel v spremstvu delegata, da bi si malo ogledal London. Bil je to njegov prvi obisk v Angliji. Msgr. Pucelj je ves čas obiska trdo delal v župnijski pisarni in urejal oskrbniške posle. Župnik Cikanek pa je gostu z Dunaja razkazal mesto. Med drugim sta se z gospodom Tonetom v nedeljo, 17. junija, v westminstrski katedrali udeležila slovesne maše, ki jo je daroval kardinal Cormac Murphy-O'Connor z msgr. Patrickom O'Donoghue, ki se kot pomožni škof od te nadškofije poslavlja. Bil je namreč pred kratkim imenovan za rezidencialnega škofa v Lancastru. Škof Patrick je bil vse doslej pri škofovski konferenci za Anglijo in Wales ravnatelj za pastoralno delo med tujci ali boljše med priseljenci v tej deželi. Med somaševalci je bilo zelo veliko duhovnikov, zlasti še kuratov različnih etničnih skupnosti. Slovenska skupnost v Združenem kraljestvu je bila torej tudi ob tej priložnosti lepo zastopana.

Pokojni Maks Kešpert pri pogovoru z župnikom ob slovenskem dnevu v Bedfordu

Obisk prof. dr. Toneta Jamnika, ravnatelja Zavoda sv. Stanislava v Šentvidu (Ljubljana), od 28. junija do 2. julija v Našem domu nas je še posebno razveselil, saj toliko življenjskega optimizma, kot ga premore ta nadvse plemenita duša, malo kje danes srečamo. Bil pa je razpet med Londonom, Oxfordom in Cambridgem.

V mesecu juliju in avgustu je v Londonu nadomeščal župnika v župniji St. John's Wood naš dobri in zvesti prijatelj in duhovnik prof. Jože Urbanič.

Prav tako je bil v mesecu avgustu namestnik angleškega župnika v župniji Bow v Vzhodnem Londonu mladi duhovnik in katehet s škofijske gimnazije v Šentvidu Jernej Marek. V župnišče te župnije je prof. dr. Tone Jamnik tudi v letošnjem avgustu pripeljal maturante škofijske gimnazije na dvotedenski poletni filozofski seminar, ki ga prireja v okviru župnišča v Bowu že vrsto let.

Osmrtnica

K Bogu v večnost se je še pred začetkom letošnjih poletnih počitnic preselil naš dobri rojak iz Coventryja, Maksimiljan (Maks) Kešpert.

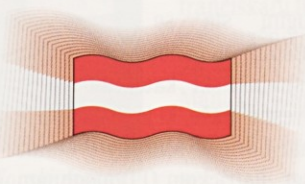
Maks je bil rojen 27. avgusta 1922 v Zagrebu kot nezakonski sin gospodinjske pomočnice Marije Kešpert, ki je bila Slovenka, doma iz Rogatca. Tudi Maks je svojo težko mladost preživel v Rogatcu - verjetno pri kakih sorodnikih ali znancih njegove mame, ki si je morala služiti kruh kot hišna pomočnica v Zagrebu. Tam se je Maksu rodila še mlajša sestra, za katero pa je Maks po prezgodnji mamini smrti zgubil vsako sled, čeprav jo je celo življenje iskal in

po njej povpraševal - pa brez uspeha.

Maks se je po vojni vihri skupaj s tisočimi begunci znašel v begunskih taboriščih po raznih krajih Evrope. Leta 1948 je prispel v Anglijo. Najprej je bil zaposlen v premogovniku v Walesu, nato pa je našel zaposlitev pri nekem gradbenem podjetju v Coventryju, kjer je ostal do svoje upokojitve. Tam se je poročil z Nizozemko Nelly in si tako ustanovil svoj dom, ko se mu je v zakonu rodila hčerka Deborah. Z našo skupnostjo se je v prejšnjih letih družil več kot pa zadnja leta svojega življenja. Rad je prihajal k slovenskim mašam v Chapel End in se udeleževal »Slovenskih dnevo« v Bedfordu ali v Rochdaleju. Zadnjih nekaj let je že bolehal, zato ga ni bilo več videvati med nami.

Umrl je v soboto, 16. junija, v bolnišnici v Coventryju, in 25. junija je bilo od njega slovo v krematoriju v istem kraju. Pogrebni obred je opravil lokalni katoliški duhovnik. Od Maksa so se v lepem številu poslovili naši rojaki iz Coventryja, Nuneatna, Birminghama in celo iz

severa Anglije so prišli njegovi slovenski prijatelji. Naj se naš do bri Maks spočije v Gospodu po vsem truda polnem zemeljskem popotovanju. V kapeli Našega doma v Londonu se ga bomo vedno spominjali v molitvi in še zlasti pri sveti maši.

A V S T R I J A

DUNAJ

12. in 13. maja smo imeli v gosteh amatersko igralsko skupino iz Kaple na Kozjaku pod vodstvom njihovega dušnega pastirja, režiserja in soigralca, gospoda Igorja Glasenčnika.

V soboto zvečer so zaigrali Nestroyjevo komedijo Lumpacij Vagabundus - prirejeno pod naslovom "Trije zanikrneži". V do-

brih dveh urah igre (igralci so igrali skoraj brez premora) smo se izvajalcem nasmeljali do solz in jih na koncu nagradili z burnim plaskanjem.

V imenu igralske skupine se je za gostoljubje in sodelovanje zahvalil njihov dušni pastir, režiser, gospod Igor Glasenčnik.

V nedeljo, 20. maja, smo poromali k božjepotnima Marijinima cerkvama v Hafnerberg in Klein Maria Zell. V Hafnerbergu smo imeli sveto mašo, ki jo je daroval naš dušni pastir gospod Štekl.

Takoj po maši smo se podali peš proti drugi božjepotni cerkvi, v Klein Maria Zell. V uri in pol hoda po poti, ki je vodila skozi gozdove, preko polj in z majniškimi cvetjem posejanimi travniki, smo prispeli v Klein Maria Zell, lepo baročno božjepotno cerkev. Kot se za romarje spodobi, smo med potjo zmolili rožni venec.

Predsedujoči tamkajšnjega župnijskega pastoralnega sveta nam je razkazal znamenitosti in predstavil zgodovino cerkve, katere korenine segajo v leto 1136.

Čas nas je priganjal h kosilu, ki smo ga naročili v Hafnerbergu. Povratek je bil z avtobusom, in seveda občutno krajši. Po kosilu smo v cerkvi, kjer smo imeli dopoldan nedeljsko bogoslužje, zapeli litanije Matere Božje. Potem so nas seznanili še z zgodovino te lepe baročne Marijine cerkve.

Zapustili smo prijazni Hafnerberg, saj je naše romanje imelo še en cilj, predno se vrnemo na Dunaj - obisk cerkve in kleti v samostanu Heiligenkreuz. Tudi tu smo imeli kratko pobožnost, si ogledali znamenito gotško cerkev in posedeli v prijetnem vzdušju na samostan-

Amaterska igralska skupina iz Kaple na Kozjaku pred Hofburgom

Zbor Vesna iz Zagorja ob Savi na Dunaju

skem vrtu, točneje na vrtu restavracije. Ivan Rušnik je raztegnil harmoniko in zadonela je slovenska pesem. Tako smo še dodatno zaznamovali lep in doživet dan z dobro voljo, ki je sicer ves dan žarela na naših obrazih.

Na telovo, 14. junija, smo praznovali evharistično slavlje na prostem, na Bacherplatzu, skupaj z dvema avstrijskima župnijama - sv. Jožefa in Kristusovega vstajenja. Bogoslužje je potekalo v nemškem jeziku. Slovenci smo sodelovali z dvema prošnjama in zapeli slovensko med sv. obhajilom. Letos je prvič pridigal (nemško) naš župnik. Že kar tradicionalno je postalo, da pride vsaj ena oseba vsako leto na to slavlje v slovenski narodni noši. Letos sta se v narodni noši predstavila Anka Hren in Ivan Rušnik. Sklepna slovesnost in blagoslov sta sledila po skupni procesiji v cerkvi sv. Jožefa. Po končani maši smo bili deležni zakuske, s katero so nam organizatorji postregli na prostem.

Praznik Srca Jezusovega - farni praznik

V petek, 22. junija, na sam praznik Srca Jezusovega (naša cerkev je namreč posvečena Srcu Jezusovemu), je praznovala avstrijska skupnost - rektorat. Slovesnosti se je udeležilo tudi nekaj Slovencev.

Zunanja in glavna slovesnost pa je bila v nedeljo, 24. junija, in se je udeležilo veliko Slovencev. Tudi letos smo praznovali evharistično slavlje dvojezično, zaradi prisotnosti avstrijske skupine, vendar je bil tokrat poudarek na slovenskem jeziku, saj smo poleg "naših" Slovencev imeli v gosteh 50 rojakov iz Primorske - "Klub slovenskih katoliških izobražencev". Spremljala sta jih dva dekana, mag. Cvetko Valič iz Dekanov in gospod Lojze Kržišnik iz Kopra, ki sta tudi somaševala.

Po formalnem delu je sledilo srečanje na vrtu, kot je to v navadi že vsa leta. Udeleženci so se lahko okrepcali z okusnimi jedmi z žara.

Ana in Werner Oswald sta bila tokrat nenadkriljiva, saj je bilo treba poskrbeti za skoraj 100 ljudi - za jedi na žaru s prilogami ter za sladico. V ponudbi je bilo kar sedem vrst odličnega peciva. Vse te kulinarčne dobrote sta pripravila požrtvovalno in z veliko ljubezni. Kar hitro je zadonela tudi slovenska pesem, saj ne bi bili pravi Slovenci, če ne bi ob dobri kapljici in jedači kaj zapeli. Prišli so še tamburaši in nam zaigrali nekaj melodij.

Po enoletnem premoru smo spet priredili srečolov. Dobitke so prispevala različna podjetja z Dunaja in iz Slovenije.

K veselemu in prijetnemu vzdušju sta pripomogla tudi lepo vreme in prijetna okolica (cvetoči vrt). Gostje s Primorske so se kar težko poslovili. V programu so imeli namreč še ogled Dunaja.

Farni praznik je po zaslugi prizadevanj in usklajenosti med vsemi, ki so pomagali, izzvenel

doživeto in bogato. Obiskovalci so se poslavljali s prijetnimi občutki, besedami zahvale in pohvale.

Na naše praznovanje pa je vseeno legla senca. Zvedeli smo, da se je na sam praznik Srca Jezusovega, 22. 6., po dolgi bolezni, trpljenju in številnih terapijah za vedno poslovila gospa Nežka Fojta - Agnuška, kot smo jo vsi klicali, doma iz Bogojine v Prekmurju, stara komaj 67 let. Dolga leta je bila zvesta sodelavka slovenske skupnosti. Vedno je znala nesebično priskočiti na pomoč - bodisi pri pripravah boljšjega trga ali pri drugih prireditvah, ki smo jih organizirali v naši skupnosti. Rada in lepo je prepevala (pred leti je pela tudi v zboru SPC). Med nami je delovala skromno, tiho in nesebično. Ko je zbolela, je še vedno prihajala med nas in pomagala, če je le mogla. Žal se je zdravstveno stanje iz leta v leto slabšalo. Nazadnje je prišla med nas še nekje v začetku aprila, polna tihe vdanosti in upanja. Približno dobrih 14 dni pred njenim slovesom, ko je bila še pri polni zavesti, ji je župnik Štekl podelil zakramente bolniškega maziljenja, prejela je popotnico - Luč, ki jo je popeljala v prostranstvo večnega miru in sreče.

Njeno delovanje in bivanje med nami sprejemamo hvaležno kot poučno sporočilo. Agnuška, hvala ti!

Nedelja, 1. julija, nam bo ostala v lepem spominu. V goste so prišli rojaki iz Slovenije, mladinski pevski zbor "Vesna" iz Zagorja pod vodstvom Rika Majcna. Zbor je prišel na ogled Dunaja, na povabilo na Dunaju živečega duhovnika in skladatelja Gustava Ipavca. Gostje so si v soboto ogledali nekaj dunajskih znamenitosti, v nedeljo pa so želeli sodelovati pri slovenski maši.

Tisti, ki so bili tega dne navzoči, zlepa ne bodo pozabili lepega petja, ki je marsikoga ganilo do solz. Mladi glasovi so nas s pesmimi iz Gounodove maše še bolj približali Bogu. Po maši so se nam predstavili s krajšim koncertom, z nekaj zelo zahtevnimi pesmimi. Kvaliteta podajanja je izredna. Zbor nosi letos 130-letno tradicijo mladinskega petja v Zagorju, sodeluje na mednarodnih tekmovanjih in ima letno približno 20 različnih nastopov.

Obiskovalce smo pogostili in se z njimi zadržali še nekaj časa v prijetnem pomenku ter z njimi tudi zapeli.

Pevcem in dirigentu Riku Majcnu še enkrat prisrčna hvala! Še naprej veliko uspehov in veselja do prepevanja!

Darja B.

FREILASSING

Drugo nedeljo v maju smo s slovesno sveto mašo, pri kateri so ob glasbeni spremljavi organistke Mateje Jelenc iz Kroke s petjem

*Pokojni Janko Rojs z ženo
Františko ob zlati poroki*

sodelovale Francka Šenk, Barbara Tišler in Andreja Brlec, študentke iz Mozarteuma, obhajali materinski dan. Po maši je bila glasbena skupina povabljenja k družini Rois v Freilassing, kjer so gospodu Roisu, ki je bil precej bolan, v tolažbo zapele pesem: Ave Marija, skladatelja Lojzeta Mava.

Dva tedna pozneje smo se poslovili od gospoda Rojsa. Pogrebna maša, ki je bila 29. maja, se je začela s pesmijo: "So nimm meine Haende und fuehre mich!" S to pesmijo se je gospod Janko 25. novembra ob koncu svete maše, s katero sta zakonca Rojs obhajala zlato poroko, v duhu obrnil na svojo ženo: "Hvala, da si me petdeset let spremljala in vodila. Tudi sedaj ti izročam svoje življenje, saj veš, da ne vidim sam svoje poti."

Pol leta kasneje, 29. maja, pa smo se s to pesmijo poslavljali od gospoda Rojsa.

Kakor vsaka sveta maša je bila tudi žalna maša, ki smo jo darovali za pokojnega Janka Rojsa, po svojem bistvu zahvala Bogu, zahvala za njegovo življenje in za vse tisto, kar je v svojem življenju dobrega storil. Gospod Janko je kljub slepoti v svojem življenju znal najti smisel - v svojem delu in družini. Veliko svojega časa je posvetil ženi, svojim štirim sinovom in pozneje tudi vnukom. Zanj so bili sonce, ki ga sicer ni videl - s svojo ljubeznijo so razsvetljevali njegov dan in ga napolnjevali s srečo in optimizmom.

Tako tudi mi ne smemo spomina nanj oviti v žalost, temveč moramo v mislih ohraniti vesele trenutke, ki smo jih delili z njim.

Ludvik Počivavšek

GRAZ

Kot vam je sedaj že znano, smo skupina Slovencev v tujini - sosednji Avstriji, ki se družimo in aktivno sodelujemo pri nedeljskih in slovesnih mašah v slovenski kapeli graške cerkve Mariahilf, med tednom pa v majhnem kletnem prostoru cerkve na pevskih vajah. Obhajamo jubileje, odhajamo na romanja in izlete in vse to povežemo s petjem, glasbo in drugimi kulturnimi ter duhovnimi doživetji.

To se dogaja pretežno ob sobotah in nedeljah, zato ima naš organizator gospod Kunstek mnogo preglavic, da uskladi vse termine in naše želje. Z veliko tankočutnosti in spretnosti vedno najde rešitve, ki zadovoljijo večino. Zato smo mu iskreno hvaležni.

Odzvali smo se vabilu k praznovanju dveh "vodnarjev" - Slavka Skrinjarja in Adolfa Koletnika. Ob prijetnem druženju, glasbi in slovenski besedi smo v našem kletnem prostoru cerkve ostali pozno v noč. Posebno veseli smo bili prisotnosti patra Martina, ki se nam je kljub obilnemu delu za nekaj trenutkov

Ob 60-letnici našega dolgoletnega organista g. Artača (levo na vozičku) smo obiskali Maribor in ob Slomškovem grobu zmolili večernice.

pridružil in v čast slavljenecv celo zapel "En starček je bil ..." Tudi pater Janez Žnidar, naš dušni pastir, in pater Jože Lampert sta rahlo pritegnila petju.

3. maja pa smo se pevci odpravili na izlet v Rogaško Slatino. Ogljed steklarne smo povezali z mašo in sveto daritvijo v prelepi cerkvi na Ložnem pri loretski Materi Božji.

20. maja smo si ogledali naš slovenski Jeruzalem in Hum pri Ormožu. Navdušile so nas lepote pokrajine in gostoljubnost domačinov, še posebno pa znameniti mlin

na Muri, ki še vedno deluje. Maša je bila v cerkvi svetega Janeza Krstnika.

Ivanka Koletnik

BELGIJA in NIZOZEMSKA

Trije meseci so se zvrstili od naše ga zadnjega poročanja. Našim rojakom v Belgiji in na Nizozemskem, pa tudi ostalim bralcem sem dolžan še nekaj dogodkov, o katerih še nisem obvestil bralstva Naše luči, pa so vendar dokaz našega verskega in kulturnega življenja.

Šmarnice v maju

Enkrat tedensko smo se zbirali v Genku, v lepi novi večnamenski sobi "Našega doma". Prebrali smo duhovno misel in zapeli lavretanske litanije z odpevi ter nekaj Marijinih pesmi. V bifeju "Našega doma" pa je sledil prijateljski pogovor ob kavici ali drugačni kapljici ... Več kot 20 udeležencev je dokaz, da radi prihajamo skupaj.

Prav tako smo se enkrat tedensko zbirali v Heerlerheideju na Nizo-

Krst Ane Julije Jantelj, najmlajše Slovenke v Grazu

zemskem. Tu so bile šmarnice podobne kot v Genku, bil pa je tudi blagoslov z Najsvetejšim in med petjem "Marija, pomagaj nam sleherni čas ..." procesija po cerkvi do podobe Marije Pomagaj. Okrog 30 udeležencev je gotovo razveseljivo število, posebej če upoštevamo, da so tukaj Slovenci že več kot 75 let...

LETNO ROMANJE je bilo na binkoštni ponedeljek v bližnji Wimmesmeer, kjer je lepa lurska votlina. Lepo vreme je bilo idealno za sveto mašo na prostem, pri kateri je bilo okrog 60 Slovencev in še 20 drugih romarjev. Ljudsko petje ob podpori pevcev zborov "Slomšek" in "Naš dom" je ustvarilo pristno domače božjepotno vzdušje.

Po maši je v "Našem domu" sledilo PRAZNOVANJE MATERINSKEGA IN OČETOVSKEGA DNEVA. To praznovanje pripravimo skupaj, da ne bi bil kdo prikrajšan ... Izredno lepo so dvorano in mize pripravili nekateri požrtvovalni člani društev "Naš dom" in "Slomšek". V kuhinji so garale nadvse potrpežljive gospodinje ... Pri mizah pa so pridno stregli odborniki obeh društev.

Zbora obeh društev sta se združila in navzočim zapela nekaj ganljivih

domoljubnih in narodnih pesmi. V složnem sodelovanju obeh društev je romanje in praznovanje zelo lepo uspelo.

Obisk 21 duhovnikov iz Slovenije

Binkoštni ponedeljek je bil za tukajšnjega slovenskega duhovnika Lojzeta in za njegovih 21 prijateljev duhovnikov in enega laika ter dva šoferja poseben dan. Pred župniščem v Eisden Dorpu se je malo pred polnočjo ustavil manjši avtobus. Ta trenutek se je začelo naše vsakoletno srečanje sošolcev. Njihovo srečanje se je začelo že zgodaj zjutraj, saj so morali prepotovati kar okrog 1300 km - od lirske Bistrice prek Maribora in Graza do Maasmechelena. Po večerji v flamskem župnišču smo se razporedili po prenočiščih: pri Revinskovich, pri Anici Kos in pri Mrakovih, 17 pa jih je našlo počitek v Slovenski misiji in v flamskem župnišču. - Naslednji dan smo se odpeljali v Bruselj, kjer smo si ogledali prostore bodočega Slovenskega pastoralnega centra. V lepi prostorni kapeli dosedanjega "Vzhodnega krščanskega doma" smo imeli somaševanje. Dobrosrčni gospod Karel Kozina je bil gostitelj kosila v ljudski menzi. Po

mestu pa nas je odlično vodil naš rojak upokojeni profesor Martin Nunčič. V kratkem času smo si vsaj na zunaj mogli ogledati le največje znamenitosti evropske prestolnice.

V sredo zvečer pa smo se zbrali v cerkvi sv. Willibrorda (kjer Flamcem župnikujem spodaj podpisani) k somaševanju 22 slovenskih duhovnikov. K tej sveti maši je prišlo mnogo Slovencev iz vseh treh oltarnih skupnosti (Eisden, Genk, Heerlerheide), pa tudi mnogo domačinov, tudi iz sosednjih treh župnij, v katerih sem sožupnik skupaj s flamskim duhovnikom. Prav lepo je prepeval priložnostni zborček, sestavljen iz članov dveh slovenskih zborov iz Belgije in Zvona iz Nizozemske. To somaševanje je bilo za mnoge izredno doživetje, saj takšnega števila duhovnikov (posebej pa vrstnikov) morda še nikoli niso videli v tukajšnjih župnijah. Še dolgo se je o tej maši govorilo. Vse dneve nas je s svojo spretnostjo in iznajdljivostjo presenečala pastoralna sodelavka in gospodinja Nežka Zalar.

Pikniki društev

Kakor vsako leto je društvo "Naš dom" priredilo piknik, ki privabi kar lepo število rojakov in prijateljev. Na obisk je prišla tudi veleposlanica Republike Slovenije gospa Marija Adanja.

Kjer je Slovenec, tam je pesem, prijaznost, veselo razpoloženje - ob prijateljskih stikih in ob vseh znamenitih dobrotah, s katerimi je ob takšnih dnevih postreženo.

Tudi v Maasmechelenu je piknik pripravilo Društvo sv. Barbare.

Mešani pevski zbor "Slomšek" je priredil svoj letni piknik 19. avgusta.

(Genk) Slovensko mašno občestvo pred italijansko cerkvijo

EISDEN – DORP

Obisk župnijskih sodelavcev iz Nizozemske

Iz župnije sv. Kornelija v Heerlerheideju (kjer so že dolga leta slovenska bogoslužja) je bil na obisku župnik skupaj s petimi cerkovniki s soprogami. Vsako leto imajo takšen izlet, pa smo jih zaradi izredno lepega sodelovanja z župnijo in Slovenci na Nizozemskem letos povabili v Slovensko katedrališko misijo v Belgiji.

HEERLERHEIDE

Poslovlili smo se

15. julija je v domu počitka mirno zaspal najstarejši Slovenec na Nizozemskem, Anton KOZOLE, rojen 28. novembra 1905 v Velikem Kamnu. "Po prihodu iz Slovenije v nizozemski Limburg je pol leta delal v rudniku, nato pa je bil samostojen krojaški mojster, zelo ugleden in spoštovan. Z ženo Terezijo sta živela skupaj 60 srečnih let. Tri hčere in zeti so mu bili v veliko veselje. Vedno je ljubil Slovenijo, kamor se je rad vračal. Bil je delaven član slovenskih društev. Vrt mu je pomenil veselje, rad je igral karte in zadnji dan je še igral 'človek ne jezi se'. Veselil se je izredno trdnega zdravja.

A Gospod je zdaj prišel ponj. Molimo zanj, da bi mogel biti srečen v nebesih skupaj z mamo."

Tako smo brali na njegovi spominjski podobici.

Naš zbor "Zvon" mu je ob poslovlilni maši ganljivo zapel slovenske pesmi. Bil je njegov dolgoletni častni član, saj so hčere in zeti člani tega častitljivega (72-letnega) zbora.

F R A N C I J A

PARIZ

Zaključek šole in verouka

Človek v življenju vedno nekaj pričakuje. Njegove sanje so velike in jih skuša vedno uresničiti z učenjem in delom. Tako je bilo tudi letos med šolskim in veroučnim letom. Vsak se je trudil, da bi čim bolj znal svoj materni jezik in se poglobil v skrivnost božjega življenja v sebi. Tudi to popoldne je bilo v znamenju priprav za lepo igrico, ki jo je pripravila gospa Tončka Šimc z otroki in mladino pod vodstvom učiteljic. Med mašo je g. Česnik poudaril, kako potrebno je, da se v mladih letih naučimo živeti po pravilih Boga in narodne zavesti. Vse lahko delimo z vsemi, samo naše bogastvo pa je materni jezik, ki nas povezuje v skupnost

slovenskega naroda. Kdor je zvest domači besedi, ta raste kot nežen cvet v tujini in ne pozablja, kje so njegove korenine.

Binkoštno srečanje v Archignatu

Čas hitro beži in vsako leto se na binkoštni (risalski) ponedeljek srečamo za slovensko mašo v CHATEAUROUXU, a letos smo se zbrali k slovesni maši v ARCHIGNATU. Pred mašo je bila priložnost za zakrament sprave. Gospa Marija Škrjla pa je med tem časom izbirala pesmi in z verniki ponavljala melodijo, da bo petje bolj usklajeno pravi melodiji. Med mašo smo podelili tudi sveti krst mali Lavri Hedoux, kar je še popestrilo vzdušje v samem občestvu. Starša, boter in botra so lepo odgovarjali pri krstnem obredu in g. Česnik jim je med obredi razložil pomen svetega krsta. Po molitvi smo se vsi zbrali v dvorani bližnje restavracije in skupaj proslavljali novokrščenko kot božjega otroka. Naj dobri Bog spremlja malo Lavro skozi življenje in jo nekoč pripelje k sebi. Družini Gerič čestitamo, da je podarila novega otroka Bogu in Cerkvi.

Lojze Rajk Ivan Drenik je praznoval 80 let življenja.

Gospa Matilda Pal

Pokojna sestra Marija Bizjak (levo) iz Pauja v Franciji

Pokojna Tatjana Kotar, rojena Snoj

CHILLEURS-AUX-DOIS

(Loiret)

Skupna slovenska maša bo na prvo nedeljo v oktobru, in sicer 7. 10. 2001, ob pol enajstih dopoldne. Eno uro pred sveto mašo bo priložnost za zakrament sprave. Mašo bomo imeli skupaj s Francozi, ker bo njihov župnik na drugih župnijah. Vabljeni!

Silvester Česnik

FREYMING - MERLEBACH

Za 1. maj smo poromali v Habsterdick, kjer kraljuje naša nebeška mati brezjanska Marija.

Na tem kraju je naše duhovno zbirališče, romarski center slovenskih rojakov.

Ob 10. uri je bila slovesna maša. Somaševali so trije slovenski duhovniki. Prišel je delegat Silvo ČESNIK iz Pariza, Anton DEJAK iz Aumetza in naš župnik Jože KAMIN. Pri maši so prepevali kar trije pevski zbori. Zbor Jadran iz Merlebacha, zbor Slovenske katoliške misije in zbor župnije

Habsterdick. Slovesnost so oplešali tudi glasbeniki Trio Koren. Pesem "Spet kliče nas venčani maj" je zadonela in marsikatero oko se je orosilo, bodisi od veselja ali žalosti. Vsak romar je prinesel v srcu prošnjo ali zahvalo, prišel je s trepečim srcem ali je iskal pri njej tolažbe.

Po slovesni maši smo se zbrali pri skupnem kosilu v prostorih Slovenske katoliške misije v Merlebachu. Kar tradicionalno je,

da na ta dan pogostimo goste s prašičkom na ražnju, ki nam ga vedno mojstrsko pripravi gospod Sajevec, pomaga pa mu gospod Šinkovec. Veselje in prijetno razpoloženje se je nadaljevalo do popoldanske pobožnosti. Ob 16. uri smo z litanijami Matere Božje zaključili lep prvomajski dan.

Na binškoštni dan je bilo v kapeli sv. Jožefa v Merlebachu prvo sveto obhajilo. Globoko smo podoživljali in spremljali veselje male Florence

Florence Kamin pri prvem svetem obhajilu na binškoštno nedeljo v krogu staršev, brata in sester

KAMIN. Njeno veselje je kar izžarevalo od nje ob prvem sprejemu Jezusa v svoje srce.

Kapela se je napolnila s sorodniki, prijatelji družine KAMIN in drugimi verniki. Florence je staršem, bratom in sestram priznala, kako je srečna. Zahvalila se je očetu Michelu in mami Mariji, da sta jo tako vzgojila in ji dala znanja in duhovne vrednote. Njena gesta, ko je položila pred Marijino podobo šopek poljskega cvetja, v katerega je vpletla vso zahvalo staršem, veselje dneva in zahvalo Mariji za srečo, ki jo čuti v mladem srcu, je vse vernike v kapeli globoko ganila. Florence želimo, da bi Jezus ostal njen vsakdanji spremljevalec.

Smrt tudi v naši sredi ne prizanaša. V petek 1. junija, je Bog vzel iz naše srede gospo Tatjano KOTAR. Novica je bila neverjetna, ušesa je nikakor niso mogla sprejeti, saj je v nedeljo pred binkoštni še brala berilo pri maši. Kot cvetlica iz vrta je odšla iz naše slovenske skupnosti.

Gospa Kotar je bila rojena 5. novembra 1945 v Ljubljani. Poročila se je leta 1972 v Merlebachu, kjer sta z možem Egonom živela srečen zakon 29 let. Bog jima ni naklonil družine, zato se je gospa Tatjana s svojo umetniško roko še bolj

posvetila vsakemu, ki je želel znanja risanja na svilo. Tatjana je bila prava umetnica. Njena umetniška dela slovijo daleč naokrog in izstopajo z močno umetniško kvaliteto. Vodila je tudi krožke za risanje. Njena dela bodo ostala zgodovinskega značaja.

Tatjana je bila tudi članica društva prijateljev Slovenske katoliške misije in članica odbora. Svetovati je znala vsakemu, zato se ji v imenu društva zahvaljujem za vsak dober nasvet, za vsako pomoč, za vse lepe trenutke, ki smo jih preživeli skupaj.

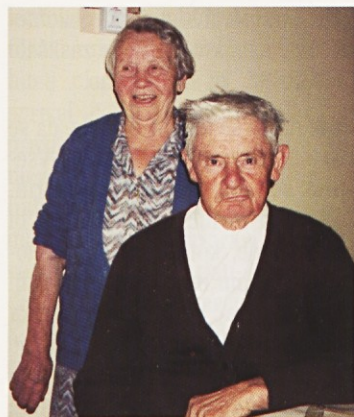
Tatjana je imela globoke slovenske korenine, ni je bilo sram priznati, da je Slovenka. Ostanke njenega upepelnjenega telesa bodo prenesli v Ljubljano. Počivala bo ob svojem pokojnem očetu, ki ga je zelo ljubila in spoštovala.

Jožica Curk

Južna Francija

NICA

V mesecu maju smo se odločili, da se kot vsako leto iz našega konca podamo na romanje. Letos smo se odločili za velik podvig - za romanje v Fatimo. V ta namen smo

Pokojni Štefan Sraka z ženo Marijo iz Saint Dometa (Južna Francija)

nameravali najeti devetsedežni kombi, a tu so se začele naše težave. Zaradi filmskega festivala v Cannesu takega vozila ni bilo več mogoče najti pri nobeni agenciji, ker so bili že vsi kombiji oddani. Povrhu pa bi bila cena najema izredno visoka. Da bi rešil našo barko pred potopom, sem kupil dobro ohranjen rabljen kombi. In tako smo se podali na pot - osem gospa iz Nice, Marseilla in Milana in seveda moja malenkost.

Prvi večer smo prispeli do Lurda in se že udeležili večerne procesije z lučkami. Naslednji dan smo se odpravili na skoraj 1000 km dolgo pot k Sv. Jakobu v Compostelo. Kljub kislemu vremenu smo bili vsi zadovoljni in nasmejani. Naše vozi-

Slovenske romarice iz Nice, Marseilla in Milana pri molitvi križevega pota v Lurdu ... in pri obisku Betharamskih jam v bližini Lurda

lo je kar marljivo požiralo kilometre. Kar naenkrat pa se je zaslišalo FFRRRR ... in obstali smo.

Naše dame so takoj pokazale, da se vse spoznajo na mehaniko. Vsevprek so delile nasvete, kaj storiti. Žal pa to ni nič pomagalo. Če bi tako kuhale, kot popravljajo avtomobile, bi jim možje kaj hitro ušli. Zato smo pač poklicali zdravnika za jeklene konjičke, ki nam je sporočil žalostno novico, da je motor našega kombija preminil. Naložili so nas na kamion in nas odpeljali v mehanično delavnico. Da bi naš kombi zaživel z novim motorjem, so tam zahtevali astronomsko vsoto 40.000 frankov. Lahko si mislite, v kakšno depresijo me je spravila ta novica. Tu pa so se mi naše vrle gospe razodele v novi luči. Z veliko mero sočutja in topline so se izkazale kot tolažnice, kot jih svet ne premore. In ne samo z besedami: takoj so mi ponudile tudi materialno pomoč. Globoko sem hvaležen njim in kasneje tudi drugim rojakom, ki so razumeli mojo stisko in mi do sedaj pomagali pokriti že krepko čez polovico stroškov.

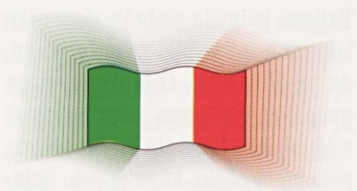
Vrnilo smo se v Lurd, kjer smo za en teden našli zatočišče v hiši redovnic "Pomočnic vernih duš v vica". Nekoč sem jim v šali dejal, da je sicer potrebno moliti za duše v vica, naj pa še bolj molijo, da duše tja sploh ne pridejo. S svojo neizmerno gostoljubnostjo so mi dale jasen dokaz, da je njihovo poslanstvo res pristna daritev za vse - za pokojne in v enaki meri za žive.

Mati Božja je očitno želela, naj ne izgubljam časa z dolgim potovanjem in naj preživimo nekaj strnjenejšega časa v pravem romarskem duhu. Saj vendar naša skupnost potrebuje toliko molitve. V tem

blagoslovljenem okolju smo kmalu vse sprejeli za dobro. Božja Previdnost in materinska Marijina dobrota sta nas mogoče obvarovali česa veliko hujšega. Kaj če bi se nam zgodila prometna nesreča z žrtvami, kaj če bi obstali kje v Španiji ali na Portugalskem, kjer bi se nikakor ne mogli znati, pa še jezika nihče ne zna, kaj če ...

Da bi še naprej znali prepoznati in sprejeti božjo voljo v vseh okoliščinah življenja, vam voščiči

vaš župnik David

I T A L I J A

MILANO

V naših glavah je že nekaj časa dozorevala ideja, da bi ustvarili nekakšno pobratimijo med rojaki

iz Milana in Nice. Že na našem romanju na Laghetu pri Nici na velikonočni ponedeljek so se nam pridružili nekateri rojaki iz Milana. Zato smo v Nici sklenili, da se mora ta vez vsekakor nadaljevati in utrjevati. V ta namen smo na tretjo majsko nedeljo organizirali pravo ekspedicijo iz Nice proti Milanu. Kar šestnajst se nas je natrpalo v avtomobile in v strnjeni koloni - čeprav ne brez strahu, da koga po poti izgubimo - smo vendarle prispeli do cerkve Corpus Domini sredi Milana.

Moram reči, da je res ganljivo videti, ko se srečujemo rojaki v tujini. Življenje nas je razteplilo na različne konce, a vsi delimo isto pot, ki je vedno razpeta med tujino in domovino, polna bridkosti in obžalovanj, kljub vsemu pa tudi obsijana s prenekaterimi svetlimi trenutki. Zato je vsako srečanje med nami posebno toplo in iskreno. Pesem in skupna molitev sta v takih okoliščinah samo zunanja izraza globoke notranje vere in radosti, ki ju je moč razbrati v žaru na obrazih ali celo v kakšni solzi sreče, ki tu in

Pri slovenski maši v Milanu

tam privre na plan. Takšna srečanja nam pomagajo znova zaživeti, če pod težo vsakdana morda ugašamo in izgubljammo moči.

“Čudovito, enkratno!” so ponavljali naši ljudje, ko je bilo treba jemati slovo. Čeprav je slovenska sveta maša samo enkrat mesečno, nas sveta daritev združuje tudi v daritev prijateljstva. Naš milanski Antonio Donno je ob naši ločitvi ponosno na cesti vihtel za nami veliko slovensko zastavo. Kot bi hotel izraziti misel vseh: “Tukaj smo in obstali bomo! Ne odpovemo se svojim koreninam, svoji tihi in zvesti ljubezni, ne odpovemo se drug drugemu!” Na poseben način so za nas rojake v tujini pomenljive Jezusove besede: “Bodite eno, kakor sva jaz in Oče eno.” In srečen je tisti, ki se jih oklene.

Vaš duhovnik David

BERLIN

Mladi v Parizu

Od 23. do 28. maja so mladi iz slovenske župnije v Berlinu s svojim župnikom potovali v Francijo. Obiskali so Mericourt in Pariz.

Po nočni vožnji so v četrtek zjutraj prispeli v francosko mesto Aars. Ogleдали so si mesto in znameniti flamski trg. Kasneje so imeli v Mericourtu sv. mašo, med katero sta pela Druga generacija in ženski zbor Planika. Po maši so pripravili kratek koncert. Izredno lepo jih je

sprejel tamkajšnji slovenski izseljenjski duhovnik Silvo Česnik s svojimi farani.

Pot pa jih je peljala naprej, do Pariza, kjer so v slovenski župniji prespali na skupnih ležiščih, kar je bilo skoraj za vse nekaj čisto novega! V petek so si ves dan ogledovali znamenitosti Pariza, uživali v njegovih lepota, se med seboj še bolj spoznavali in utrjevali vezi z mladimi Slovenci, ki živijo v Parizu. Po mestu sta jih vodila župnik Silvo in Sonja Pukmeister, ki sta nalogo vodnikov odlično opravila!

V soboto, 26. maja, so se vsi zbrali pri sveti maši v slovenski župniji v Parizu, kjer sta spet prepevala ženski zbor Planika in Druga generacija iz Berlina. Po maši so se vsi navzoči še dolgo zadržali na družabnem srečanju, kjer se je znova predstavil ansambel Druga generacija. Vsi so bili istega mnenja, da jih taka srečanja bogatijo in povezujejo. Gospod Silvo je resnično dal vse od sebe, da so se berlinski Slovenci v Franciji počutili tako lepo kakor doma! Hvala vam, gospod Silvo, naj Vam Bog povrne vso dobroto!

Berlinski nadškof in kardinal na dopustu v Sloveniji

V torek, 31. julija 2001, je na petdnevni oddih v Slovenijo prispel berlinski nadškof in kardinal Georg Sterzinsky. Na letališču Brnik ga je sprejel in mu zaželel dobrodošlico Izidor Pečovnik-Dori, slovenski izseljenjski duhovnik v Berlinu. Skupaj z nadškofovimi tajnikom Kristophom Carlsonom so se odpeljali v Bohinj, v penzion Katrnjek v Studorju, kjer sta goste pričakala lastnika Metka in Leon Hrastnik.

Kardinal Sterzinsky je velik prijatelj Slovencev, saj se je v zadnjih

letih večkrat mudil v slovenski katoliški misiji. Je pa tudi velik ljubitelj planin, zato je z veseljem sprejel Pečovnikovo povabilo, da preživi svoj dopust v Sloveniji. Na njegov obisk so se gospod Dori pa tudi vsi tisti, ki so mu pri tem pomagali, temeljito pripravili. Za prevoz je poskrbel Marjan Žonta, ki je dal na razpolago terensko vozilo. Kardinala je že takoj drugi dan njegovega bivanja v Sloveniji (v sredo, 1. 8.) čakalo presenečenje. Na letališču v Lescah jih je namreč čakal vojaški helikopter, ki ga je priskrbel Silvo Ambrož. Vanj so se poleg kardinala vkrcali še njegov tajnik Carlson, Tone Jamnik, direktor Škofijske gimnazije Šentvid, slovenski vojaški kurat polkovnik Jože Plut in župnik Dori ter poleteli proti nebu, proti najvišjemu vrhu Slovenije – Triglavu in pristali na Kredarici, kjer jih je pozdravil upravnik kočje gospod Rekar. Potem so se zbrali pri kapelici Marije Snežne, kjer so skupaj s kardinalom somaševali.

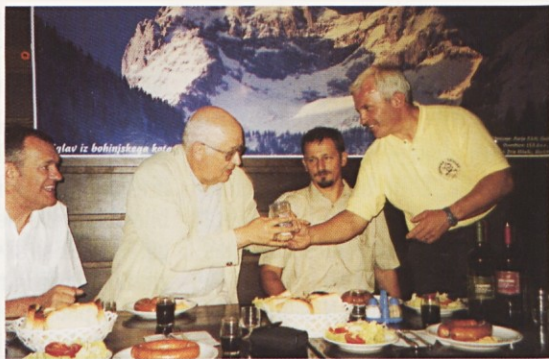
Kardinalov obisk je pomemben tudi za promocijo Slovenije, saj je njegovo bivanje v Sloveniji spremljala ekipa nemške nacionalne televizije SFB Berlin, ki ob desetletnici kardinalske službe pripravlja kratek film o nadškofu in kardinalu Georgu Sterzinskem in o slovenski katoliški misiji v Berlinu.

2. avgusta je berlinskega nadškofa prišel pozdravit naš nadškof, ljubljanski metropolit dr. Franc Rode.

Kardinal je srečanje ocenil za nepozabno in je izredno vesel, da je prišel v Slovenijo, kjer je srečal toliko dobrih ljudi. Še posebej pa je bil vesel, da se je lahko srečal z nadškofovom dr. Rodetom in kar ni mogel verjeti, da si je dr. Rode ob obilici dela vzel res veliko časa za

Metka in Leon Hrastnik, zet Ivek in vnukinja Meta so gostili berlinskega kardinala Georga Sterzynskega, njegovega tajnika Kristofha Carlsona in župnika Dorija.

Silvo Ambrož, sponzor helikopterja, kardinal Sterzinsky, slovenski vojaški kurat Jože Plut in oskrbnik koč na Kredarici, g. Rekar

pogovor. Oba nadškofa sta dala intervju za nemško televizijo.

V petek si je kardinal privoščil malo več počitka in si vzela čas zase. Užival je na poteh po planinah okrog Bohinja. TV ekipa pa se je podala v Dorijevo rojstno župnijo Vransko, obiskali so Dorijeve starše in posneli delček prireditve Alfi Nipič in evropski muzikantski večeri, na kateri je s Kvintetom Dori zapel tudi njihov duhovni vodja. Prireditve je imela dobrodelni namen, saj je bil del izkupička namenjen župnijski Karitas za dom starejših. Na prireditvi je bilo opaziti veliko berlinskih Slovencev, menda jih je bilo kar okrog 80!

V soboto je Drago Urankar iz Laškega kardinala in njegove spremljevalce povabil na letalski izlet. Iz zraka je berlinski gost lahko spoznal skoraj celo Slovenijo: gorenjske gore, jezera in doline, sedež nadškofije in glavno mesto Ljubljana, štajerske vinograde, savinjska hmeljišča. Z vodnikom so si ogledali Slomškov Maribor, bili gostje generalnega direktorja Pošte Slovenije. Potem so odleteli v Levec, kjer jih je z avtom čakal Zdravko Venišnik in kardinala odpeljal na obisk k Dorijeve staršem na Vransko, ki sta se

obiska zelo razveselila. Potem so se spet dvignili v nebo, se preko dela Hrvaške in Istre podali proti Jadranskemu morju, v Portorož, kjer so imeli v marini kosilo. Proti večeru so pristali v Lescah in se odpeljali na Brezje, kjer je kardinal pri Mariji Pomagaj daroval sveto mašo.

V nedeljo se je kardinal poslovil od prijaznih gostiteljev Metke in Leona v Studorju. S slovesno mašo se je poslovil od faranov župnije Srednja vas v Bohinju. Predstavnica župnije se je v lepi nemščini zahvalila kardinalu za obisk. Farani so kardinalu in župniku Doriju podarili sliko Bohinja,

ki naj ju spominjajo na ljudi okrog Bohinjskega jezera.

Marinka Mošnik

AUGSBURG

Sredi maja smo obhajali osrednjo slovesnost ob 25. obletnici dela in življenja v naši župniji. Že v župnijskem oznanilu nam je naš duhovnik zapisal nekaj tako lepih misli ob praznovanju, da bi bilo škoda, če bi jih ohranili le za našo faro. Ravno takrat je potekala v Nemčiji javna debata, ali naj bo človek ponosen na svojo narodnost in svojo kulturo. Položil nam je na srce, da je to še kako potrebno, da

(Augsburg) Maša v naravi, pozorna zbranos za svete reči

je zdrav ponos osnova duševnega zdravja in da se nihče ne more znebiti tega, kar je po svojem poreklu, kulturi in vzgoji.

“Zakaj sem se lotil tega razmišljanja,” pravi, “saj bi moral vendar napisati nekaj lepega ob srebrnem jubileju naše župnije. Najprej zato, ker so tudi med nami te vrednote v nevarnosti, da se jih potisne v kot ali se jih celo izrine iz človeškega spomina, iz srca. Modernemu človeku to celo prija, ker ga na videz osvobajajo preteklosti. Na žalost pa je tak človek odtrgana veja, ki se hitro posuši. Ko začne ugašati v njem ena vrednota, bodo kmalu tudi druge.

Nam vernim je velika vrednota tudi slovenska maša. Zadnjič sem vam omenil, da je to trenutek, ko nas Bog vabi na svojo gostijo in se prav po njej lahko vedno bolj približujemo Bogu, se pobožujemo. Maše pa imajo tudi svojo socialno razsežnost.

Tu se srečujemo, se pozdravljamo, se uglašujemo na isto misel, na isto valovno dolžino in si v pesmi podarimo nekaj lepega. To nas vsaj za kratek čas iztrga iz pretežke vsakdanjosti. Po svojih močeh in zmožnostih poskušamo oblikovati lepa bogoslužja. V malokateri cerkvi pojejo toliko lepih pesmi. Skozi vse leto se vrstijo tudi posebna praznovanja. V naši župniji se uresničuje Gospodova beseda, da je ‘lepo in prijetno, kjer bratje prebivajo skupaj’.”

Tako ni bilo čudno, ko se je osrednjega praznovanja udeležilo zares lepo število faranov. Lepemu bogoslužju v cerkvi, kjer smo prejeli vsa leta nazaj in še vedno prejemo božje darove in njegov blagoslov za nas in naše bližnje, je sledila prijetna družabnost na

dvorišču samostana. Žene so nam pripravile pravo pojedino. Sestre so se nam pridružile, bili smo ena družina. Potem je g. Joško potegnill ‘ta veliko trobljo’ iz prtljažnika in kmalu je imel okoli sebe še dva glasbenika, da so se razlili med nas veseli zvoki. Otroci so rajali po dvorišču.

Sestra, ki nam vsakokrat pripravi cerkev za bogoslužje, je pripomnila: “Kako so vaši ljudje srečni, da jih nekdo vabi in zbira.” Ozrla se je pri tem na nasprotno stavbo, kjer prebivajo azilanti, ki so bolj ali manj prepuščeni sami sebi.

Drugo takšno lepo srečanje še za širši krog ljudi se je zgodilo ob maši in naravi v juniju. Farani treh župnij: Augsburga, Ingolstadta in Münchna smo se srečali v Algäuju, v kraju Eisenberg. Sredi gozda smo obhajali Gospodovo daritev za domovino ob njeni desetletnici samostojnosti. Med nami je bil kvintet Gorenjci iz Naklega, ki nam je obogatil mašo in kulturni program.

ESSEN

Binkoštno srečanje je največje in tradicionalno srečanje rojakov, ki

živijo na tem koncu Nemčije. Iz tehničnih razlogov je bilo letos v Neukirchen-Vluynu. Drug kraj in še slabo vreme za nameček je zbuhalo strah, kaj bo. Vsi pa smo bili veselo presenečeni nad lepim odzivom rojakov, doživetim sodelovanjem pri bogoslužju in prijetnim vzdušjem na srečanju. Bogu hvala za vse, enako zahvala vsem sodelavcem, dosedanjim ter tudi novim. Kljub povišanim stroškom smo vseeno lahko oddali primeren dar v dobrodelne namene.

Domovini, z ljubeznijo, smo posvetili nedeljo, 17. junija, v Essnu. Pri maši so se kot že nekaj let zakonci zahvalili za skupna leta življenja. Letošnja duhovna srčika pa je bila v ponovitvi prvega sv. obhajila naših štirih prvoobhajancev. V kulturnem delu, ki mu je sledilo prijetno srečanje, pa je domača pesem Slovenskega cveta in Slovenskih fantov, prepletena s toplimi domačimi besedami, pridodala praznično vzdušje ob 10. obletnici slovenske samostojnosti.

Sv. Janez Krstnik je zavetnik župnije, kjer v Essnu “domuje” slovenska župnija. Družno z njimi smo proslavili župnijski praznik s pro-

Angelika Resnik in Christian Aengenheister, Bog z vama.

(Wetter) Branka Videtič je praznovala 50 let.

cesijo, sv. mašo in prijetnim zunanjim praznovanjem. Tudi naša slovenska stojnica, obložena z domačimi dobrotami, je bila deležne velike pozornosti, obiska in seveda pokušine ter pohvale. To slednje še posebej zaslužijo vsi dobri in požrtvovalni sodelavci od priprave naših specialitet do samega dela. Velike pozornosti in pohvale je bila deležna tudi mladinska folklorna skupina za svoj nastop.

+ Marija Müller

Pristna Starovrhničanka iz rodovine Debevčevih. Lani je praznovala svoj 80. rojstni dan in zlato poroko z dobrim možem Her-

Pokojna Marija Müller iz Oberhausna

Anici Draksler iz Essna ob 60-letnici voščijo vse dobro rojaki.

manom. Že pred časom sta se preselila nazaj na Vrhniko in v letošnji pomladi je prišla po zdravstveno pomoč nazaj v Oberhausen, kjer živi hčerka Branka z družino. Tu pa jo je čakalo zemeljsko slovo. V krogu rojakov in njenih dragih smo se od nje poslovili v Oberhausnu 11. maja. Zet Janez je ob sliki lepo zapisal: mama je odšla k Bogu po plačilo. Res, močna žena po srcu in veri. Naj se spočije v božjem objemu.

“DA” v toplini maja ...

sta drug drugemu pred Bogom ter ob veliki udeležbi sorodnikov in prijateljev izrekla v starodavni cerkvi sv. Lucije v Essen-Werdnu Angelika Resnik in Christian Aengenheister. Vsi, ki ju poznamo, vemo, da svojo bogato notranjo srčnost zmoreta izraziti na svojsko topel način, ki izžareva navzven, bolj kot to zmorejo zgolj besede. Naj ju to notranje bogastvo v medsebojnem podarjanju ob božjem blagoslovu spremlja na skupni življenjski poti.

Znati je treba reči hvala, stisniti roko in voščiti ...

Tokrat posebej velja voščilo in zahvala naši župnijski tajnici Anici

Naš 70-letnik, Tone Arguštin iz Essna

DRAKSLER ob 60-letnici, ki jo je praznovala 18. julija. Mnogo vidnih, še več pa drobnih, očem skritih dobrih in potrebnih del s srcem tke v dobro vseh rojakov v družini naše župnije. Bog povrni za vse s svojim blagoslovom. Sodelavcu essenske skupnosti Antonu Avguštinu ob 70-letnici prav tako veljajo naša voščila in zahvala: Bog živi, da bi tudi v bodoče z darovi, ki jih je dobil, pomagal v dobrobit naše skupnosti. Sodelavki iz Oberhausna, Bernardi Hrašovec za “40 pomladi” ob božjem žegnu še veliko pomladi. Dobre želje in zdravje ob 60-letnici tudi našemu Milanu Lobetu ter drugim, ki so v tem času praznovali. Bog živi vse!

AZ

FRANKFURT

Meseci maj, junij pa tudi julij vsako leto postrežejo s kopico dogajanj v naših župnijah. Vsakoletno majniško romanje v Maria Sternbach smo imeli v nedeljo, 20. maja popoldne. Ob lepem vremenu smo z molitvijo rožnega venca prehodili pot do cerkvice sredi gozda, po nedeljski maši opravili majniško pobožnost s petimi litanijami pred

Najsветеjšim in se še razveselili na skupnem srečanju v Ilbenstadtu.

Slovenske župnije Frankfurt, Mannheim in Stuttgart so v dneh od 24. do 27. maja opravile romanje na Velehrad na Češkem, v kraj delovanja sv. Metoda. Prvi dan smo si na hitro ogledali zdraviliški kraj Karlovy Vary in prenočili v Pragi. Naslednji dan smo si kar nekaj ur ogledovali stari del Prage. Popoldne smo se namenili proti severovzhodu do manjšega mesta Hradec Kralove, kjer smo imeli rezervirano večerjo in prenočišče. V soboto, tretji dan našega potovanja, smo krenili proti jugovzhodu preko Olomouca do Velehrada. Ta dan se nas je nekoliko držala smola, saj je že kmalu zjutraj prišlo do manjše okvare sicer novega avtobusa. Tako smo si Olomouc ogledali le mimogrede in že pozno prišli na Velehrad, kjer so nas pričakovali za mašo skupina iz Stuttgarta, naš delegat msgr. Pucelj in kanonik msgr. Košir iz Ljubljane. Žal smo si zaradi zamude s časom lahko le bežno ogledali veliko stolno cerkev in že hiteli proti glavnemu mestu Moravske, v Brno, kjer smo imeli večerjo in prenočišče. V nedeljo pa

Po procesiji svetega Rešnjega telesa so se Helena, Florjan in Kristina takole postavili pred fotografe.

nas je pot vodila proti Pragi in Plznu. Nekje ob poti smo zunaj pri cerkvi darovali nedeljsko mašo, nekoliko pred nemško mejo nakupili spominkov in porabili zadnje češke krone, se na Bavarskem okrepcali s hrano in se takoj nato srečali z nedeljsko realnostjo nemških avtocest, z zastoji in kolonami pločevine. Kljub vsemu smo nekaj po deseti uri zvečer prispeli v Frankfurt, sopotniki iz Schwarzwalda pa so imeli pred seboj še precejšen kos poti.

Na binkoštno soboto, 2. junija, se je končalo eno desetletje in se začelo drugo za Marto Flajšman iz Frankfurta. Ta dan je praznovala 60. rojstni dan. Kar velik krog prijateljev in znancev se je zbralo v dvorani cerkve Herz Marien k praznovanju njenega rojstnega dne ter se razveselilo pri mizi ob hrani in pijači ter medsebojnem srečanju. Dokaj lepih dni naj bo še vpisano v njeno knjigo življenja.

Ta binkoštni večer pa je bila v Kaiserdomu v Frankfurtu tradicionalna maša narodov in jezikov, ki jo je vodil in pri njej pridigal škof Franz Kamphaus. Zlasti je poudaril maziljenje s Svetim Duhom v nasprotju z dejstvom, da so mladi birmanci predvsem namazani z vsemi mogočimi lepotilnimi sredstvi in oblečeni po zadnji modi in podobno.

V nedeljo, 3. junija, je svet staršev šole slovenskega jezika in kulture iz Frankfurta pripravil zaključno šolsko prireditvev. V dvorani pod cerkvijo se nas je nabralo ob čarodeju in karikaturistu lepo število otrok, staršev in rednih nedeljskih udeležencev slovenske maše. Ker se je število otrok pri pouku znižalo, mora odslej za pouk jezika in kulture skrbeti Republika Slovenija (doslej zvezna dežela Hessen). Tako novo učiteljico gospo Dragico Ahej na velikem območju od švicarske meje do Frankfurta čaka nelahka naloga.

V soboto, 9. junija, pa nas je maša v Maria Einsiedel zbrala k molitvi za domovino ob njeni desetletnici. Skupaj smo se zbrali Slovenci iz območja Frankfurta in Mannheima. Med nami je bil tudi msgr. Janez Pucelj, ki je vodil somaševanje skupaj z župnikom Janezom Modicem iz Mannheima in Martinom Retljem iz Frankfurta. Tudi krajše recitacije

V koči v Maria Einsiedel je bilo po maši za domovino veselo in prijetno.

Župnik čestita ženinu in nevesti, Milici in Francu Lücku.

slovenske poezije in proze po maši so zaznamovale rojstni dan naše domovine. Za hrano in pijačo po maši pa je poskrbelo društvo Sava iz Frankfurta. Letošnji telovski praznik v četrtek, 14. junija, je bil v Frankfurtu zaznamovan z evangeličanskim cerkvenim shodom. Katoliška maša je bila zato v Kaiserdomu, kjer smo poleg drugih sodelovali tudi Slovenci, in v Liebfrauenkirche, od koder smo nato katoličani krenili v procesiji z Najsvetejšim v eni in s križem v drugi procesiji na Römer, kjer so bili nagovori tako evangeličanov kakor katoličanov, ob koncu pa blagoslov evangeličanskega škofa in blagoslov z Najsvetejšim škofa Kamp-hausa.

V petih tednih pa sta po dolgem času bili kar dve cerkveni poroki. 1. junija sta pred Bogom in Cerkvijo v Frankfurtu potrdila svojo odločitev in življenjsko skupnost Milica in Franc Lück iz Frankfurta ter 7. julija na Bledu v župnijski cerkvi sv. Martina Karmen Mrzel in Axel Hieke iz Mainza. Obema paroma želimo božji blagoslov in spremst-

vo božje roke vse dni njihovega skupnega zemeljskega potovanja.

rem

INGOLSTADT

Anica Kupreit, roj. Tomazin
(29. 7. 1921 – 24. 4. 2001)

Erlangen. V ponedeljek, 30. aprila, smo se poslovili od pokojne Anice Kupreit. Poleg pokojničine družine, sorodnikov in sosedov so se zbrali tudi številni Slovenci. V žalni dvo-

Pokojna Anica Kupreit iz Erlangna

rani se je od pokojne v nemščini poslovil njen rojak, Leopold Ovsek. Po pogrebni slovesnosti pa je bila v bližnji cerkvi sester karmeličank za pokojno Anico slovenska maša zadušnica.

Anica se je rodila 29. julija 1921 v Tomazinovi družini kot sedmi otrok. Svoje otroštvo je preživela v skromnih življenjskih razmerah, ki jih je delila s svojimi tremi brati in šestimi sestrami. Po končani ljudski šoli je bila gospodinjstva pomočnica pri upraviteljevi družini. Po smrti svojega očeta je med vojno prevzela službo pismonoše. Takoj po vojni je nekaj časa služila v Trziču pri sestrah. Nato se je zaposlila v tovarni Iskra v Kranju. Vendar so jo odpustili, ker jo je nekdo ovadil, da je ob atentatu na škofa Vovka izjavila: "To je sramo-ta, kar so naredili s škofom Vovkom!" Po tistem se je zaposlila kot čistilka v naklanski šoli. Leta 1954 je odšla v Nemčijo, najprej k svoji prijateljici Francki v Stuttgart, od tam pa v Essen in leta 1955 k sestri Štefki v Nürnberg, kjer se je 1956 poročila z Georgom. Leta 1965 so se preselili v Erlangen-Büchenbach. V zakonu sta se jima rodila dva sinova, Georg in Alfred. Njeno veliko veselje je bil vnuk Claus.

Naš blaženi škof A. M. Slomšek v nekem nagovoru pravi: "Kako bridka bi bila za nas ločitev od te zemlje, če ne bi modri Stvarnik razvezoval polagoma vezi, ki vežejo naše ubogo srce tako močno na zemljo, če ne bi zbujal s križi in težavami po tej poti naših želj po boljšem življenju." Skoraj štiri leta je bila telesna bolezen stalna spremljevalka pokojne Anice, grenka zdravila so bila njen vsakdanji kruh. V začetku leta je izgledalo, da se ji zboljšuje zdravstveno stanje. Tudi sama je bila prepričana, da ji

gre na bolje in upala je, da bo lahko poleti šla na svojo ljubljeno Gorenjsko. Februarja je bila pri maši in razšli smo se s pozdravom, da se marca spet vidimo. Vendar so jo prav tisto soboto, ko smo imeli v Erlangnu mašo, težko bolno odpeljali v bolnišnico. Skoraj dva meseca je bila v umetni komi, priklenjena na medicinske naprave. Tako nemočni smo se počutili ob njeni bolniški postelji. V urah njene onemoglosti ji je sin Fredi stal s plemenito sinovsko ljubeznijo ob strani.

Mnogokrat sem se srečal s pokojno Anico in se z njo pogovarjal. Tako sem jo spoznal kot plemenito in skromno ženo, kakršne hvali Sveto pismo; njeno srce je bilo odprto za dobro in lepo. Pokojna Anica je bila tesno povezana z našo slovensko župnijsko skupnostjo v Erlangnu. Tako se je veselila slovenske maše vsako prvo soboto v mesecu. Z njenim odhodom je naša skupnost spet manjša. Pogrešamo jo. Naj ji bo Gospod bogat plačnik za njeno zvestobo v malem.

S.G.

MÜNCHEN

(Uredništvo NL se opravičuje bralcem, ker bi moral biti del naslednjega besedila objavljen že v prejšnji številki, pa nam je ponagajal "tiskarski škrt".)

Koncert študentov frančiškanskega doma iz Ljubljane – Šiška je bil v soboto, 12. maja. Mlad, simpatičen oktet je pripeljala v našo faro Melita Bolčina. Ubrano in navdušeno so nam zapeli vrsto slovenskih narodnih, da smo poslušalci uživali. Po koncertu so nam skrbne gospodinje pripravile bogat prigrizek, tako da smo se v pogovoru

ob pesmi in zlahtni kapljici zadržali skupaj še pozno v noč.

Šolsko leto smo zaključili v soboto, 23. junija, z mašo in razdelitvijo spričeval. Šolarji so sami oblikovali bogoslužje z ritmičnimi pesmimi in lepo pripravljenimi besedili. Spričevala pa so odsevala njihov trud in prizadevnost. Letos nas zapuščata Petra in Blaž. Obema smo hvaležni za njuno dolgoletno sodelovanje. Petra nas je vrsto let navduševala s svojo odrsko igro in čudovito naslikanimi kulisami. Želimo si, da bi še naprej ostala povezana z našo šolo in svoje znanje posredovala mlajšim.

Šolski in farni izlet je bil letos združen z mašo v naravi. Odzvali smo se prijaznemu vabilu augsburškega župnika Bucika in se pod vodstvom našega delegata msgr. Puclja odpeljali na Eisberg, čudovito vzpetino v Allgäu. Tokrat smo imeli z vremenom zares srečo. Narava se je kopala v soncu. Bilo je lepo: doživeto bogoslužje sredi gozda, ubrano petje, zanosni slovenski buditeljski govori. Iz naše župnije je s tehtnim prispevkom sodeloval dipl. ing. Miha Klavara. Popoldne pa smo se povzpeli do ruševin bližnjih utrd. Ob malici in pohajkovanju v naravi je bilo veliko priložnosti za pogovor in družabnost, za kar med letom pogosto zmanjkuje časa.

Naši rajni. Od doma je prišla žalostna vest, da je februarja umrl Karel Žohar. Pokojni je bil rojen leta 1927 v Doliču pri Murski Soboti. Poročil se je leta 1951 in prišel z družino leta 1969 v Nemčijo, kjer se je zaposlil kot zidar. Leta 1990 sta se z ženo vrnila v domovino, kjer sta uživala pokoj. Redno je prihajal k naši maši. Z zakramenti svete vere se je pripravil na srečanje z Bogom, kateremu je vse življenje iskreno

služil. Kratka bolezen je izčrpala njegovo telo, da je mirno izročil dušo Bogu. Uresničilo se je ljudsko prepričanje: kakršno življenje, taka smrt. Pokojnemu želimo večni mir pri Bogu, ženi Kristini in sinu Dragu ter ostalim sorodnikom pa naše iskreno sožalje.

WALDKRAIBURG

Krst. Družino Rudija Obuja in njegove žene Irene, roj. Ciperle, je razveselil sin prvorojenec, ki je pri krstu dobil ime Christian. Krstna slovesnost je bila v Cerkljah na Gorenjskem. Botra sta bila Renata Dobnikar, rojena Obu, in Klemen Ciperle. Srečnim staršem čestitamo, kakor tudi ostalim sorodnikom; malemu Christianu pa želimo, da bi vedno ostal zvest krstnim obljubam, ki sta jih v njegovem imenu obljubila njegova botra.

Smrt. Gospod Johann Kokol je po dolgi bolezni zapustil ta svet solza in šel k Bogu po zasluženi počitek. Pokojni se je rodil v Ključarovcih leta 1942. V Nemčijo je prišel leta 1966 s starši, ki so se naselili v Waldkraiburgu. Poročil se je 1970 z gospo Jožico Vogrinc. Rodila se jima je hči Aleksandra. Zaradi bolezni je bil Johann že deset let

Pokojni Johann Kokol

upokojen. Rad je priskočil na pomoč, kjer je videl, da je potrebno, še zlasti pa je po svojih močeh negoval bolnega brata. Vedno je bil nasmejan in prijazen, zato je imel veliko prijateljev, tako med rojaki kot med Nemci. Tak je ostal tudi zadnje mesece v bolnišnici in ni pokazal kakšne nepotrpežljivosti. Bil je reden obiskovalec slovenske maše. Na srečanje z Bogom se je lepo pripravil z zakramenti za umirajoče. Ženi, hčerki in ostalim domačim izrekamo iskreno sožalje, pokojnemu Johannu pa večno plačilo pri Bogu, ki mu je vdano služil.

STUTTGART

Materinski dan

13. maja smo obhajali tradicionalni materinski dan. Program v cerkvi in dvorani je pripravila vokalno instrumentalna skupina Veneti ter Sobotna šola. Program v cerkvi je bil povezan z mislijo na Marijo Pomagaj, ki je mati vseh Slovencev. S kora je zadonela tudi pesem MPZ Domači zvon pod vodstvom Damjana Jejčiča, v dvorani pa je bila beseda in pesem ter kavica in pecivo za naše mame oz. starše. Našim materam pa je bil namenjen tudi lep koncert in program, ki ga je štirinajst dni prej izvedel mladinski pevski zbor Sv. Nikolaj iz Murske Sobote.

Srečanje "Domačega zvona" na Kronski gori

Precej pevcev MPZ "Domači zvon" se je že za stalno vrnilo v domovino, vendar ostajajo zvesti petju in tudi zboru. Vsako leto se srečajo pri enem izmed pevcev. Letos sta Rajmund Knežar in Alojz Miklavžin povabila pevce na Kronsko goro blizu Raven na Koroškem. Na binkoštno nedeljo, 3. junija, je bilo

v lepo obnovljeni cerkvi sv. Petra slovesno bogoslužje (poleg domačega župnika so bili še Ciril Turk in Janez Šket ter Jože Škrinjar) z ubranim petjem MPZ "Domači zvon" in kvinteta "Ventus" iz Vipavske doline. Po sveti maši so pevci pripravili še skupen koncert pod vodstvom Damjana Jejčiča. Po maši so nam domačini pred cerkvijo postregli s pijačo in pecivom, potem pa nas je več kot sto odšlo na skupno kosilo.

Srečanja mladih

Od 29. do 31. maja je bila skupina ministrantov v Sloveniji, kjer smo se udeležili odprtja razstave gospe Manice Bartusch v prostorih Slovenskega svetovnega kongresa v Ljubljani in si poleg glavnega mesta ogledali še Gorenjsko.

6. junija smo se z dvema kombijema odpeljali v Basel na ogled nogometne tekme med Slovenijo in Švico, od 29. junija do 1. julija pa v Slovenijo - ob 10-letnici samostojne Slovenije. Udeležili smo se svete maše na Brezjah, ki jo vodil nadškof dr. Franc Rode. To noč, ko smo se mi vozili iz Stuttgarta, je več sto mladih hodilo peš iz Ljubljane na Brezje - ob zaključku šolskega leta. V Ljubljani smo se ustavili v Zavodu sv. Stanislava, kjer smo se srečali z mladimi Slovenci iz Clevelanda (ZDA) in s škofom mons. Alojzem Uranom. Ogledali smo si tudi studio Radia Ognjišče. Popoldne smo se odpeljali v Razkrižje, kjer so nas zelo slovesno sprejeli, in se udeležili njihovega praznovanja 3. obletnice ustanovitve občine in 10-letnice samostojne Slovenije. Naši mladi so sodelovali pri "kmečkih igrah", odigrali nogometno tekmo z mladimi iz Razkrižja in povratno tekmo z ekipo iz Murske Sobote, v nedeljo pa smo se udeležili skupne svete

maše ter sodelovali pri kulturnem programu ob odkritju spomenika na mejnem prehodu Razkrižje.

Nogometna ekipa "Slovenija-Stuttgart" pa je v soboto, 14. julija, na ministrantskem nogometnem turnirju osvojila pokal "Minis 2001".

Šolsko leto smo zaključili 15. julija s slovesnostjo prvega sv. obhajila. Pri bogoslužju je sodelovala skupina Veneti. Zaključni izlet pa je bil 21. julija v Tripsdrill pri Heilbronn. Skupino otrok je spremljal novi župnik dr. Zvone Štrubelj.

DAN DRŽAVNOSTI: 10-letnica samostojne Slovenije

Ob 10-letnici države Slovenije in ob 450-letnici prve slovenske tiskane knjige smo organizirali v soboto, 16. junija, v cerkvi sv. Bonifacija v Böblingenu sveto mašo za domovino in koncert mešanega pevskega zbora Primož Trubar iz Loke pri Zidanem Mostu. V kulturnem delu programa so v dvorani sodelovali še otroci slovenske dopolnilne šole Sindelfingen, oktet "Moj Sočelj" in ženski sekstet. Za veselo razpoloženje je poskrbel še družinski ansambel Jereb iz Sindelfingna.

Kresovanje

10-letnico samostojne Slovenije smo v Stuttgartu proslavili v soboto, 23. junija, s sv. mašo in kulturnim programom, pri katerem je poleg župnijske pevske skupine "Veneti", dopolnilne šole slovenskega jezika ter folklorne skupine SKUD Triglav iz Stuttgarta sodeloval še Slovenski oktet. Za ples in razvedrilo je igrala skupina Planet-X.

MAŠO ZA DOMOVINO smo imeli tudi v Bönnigheimu, in sicer v

nedeljo, 24. junija. Maša je bila v "naravi" – na vrtu SKPD Mura, nato pa piknik in družabno srečanje.

MURSKA SOBOTA

Mladinski pevski zbor, animatorji in mladi župnije sv. Nikolaja iz Murske Sobote smo se v spremstvu gospoda kaplana Davorina Vreče v petek 27. 4. odpravili na štiridnevni obisk slovenske katoliške skupnosti v Stuttgart v Nemčiji, z

namenom, da pozdravimo naše rojake s pristno slovensko besedo in pesmijo.

Da smo se bolje spoznali s tamkajšnjimi mladimi je bila v soboto nogometna tekma, kjer so se vsi dobro odrezali, dekleta pa smo jih na ves glas spodbujala. Zvečer smo šli v Aalen, približno 80 km iz Stuttgarta, kjer smo mašo v nemškem jeziku popestrili s slovenskim petjem. Po maši pa smo se zbrali v

dvorani, kjer smo zapeli še nekaj slovenskih narodnih pesmi, se družili in zabavali. Tudi nedeljsko popoldne je bilo v znamenju slovenske pesmi, saj smo prav tako zapeli pri maši in po njej v prijetnem prijateljskem vzdušju.

Druženje z našimi rojaki je bilo prijetno, sicer pa upamo, da se čimprej srečamo v Murski Soboti. Hvala vam za vse.

Gabrijela Recek

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

PARIZ

Začetek šole in verouka

Društvo Slovencev v Parizu in župnijski svet sporočata, da se bosta šola in verouk začela v nedeljo, 9. septembra 2001, ob običajni uri. Vse starše otrok in mladino naprošamo, da bi se bolj zavedali pomembnosti obojega za vzgojo posameznika. Vse slovenske družine vabimo, da vpišejo svoje otroke k verouku in v šolo. Hvala!

NEMČIJA

STUTTART

Svete maše septembra in oktobra:

STUTTART: Sv. Konrad: 2., 9., 16. in 30. sept. in 7., 14. in 21. okt., ob 16.30.

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 2. sept. in 7. okt., ob 9.45!

SCHW. GMÜND: kapela sv. Jožefa: 9. sept. in 14. okt., ob 9.30.

SCHORNDORF: kapela – sestre: 16. sept. in 21. okt., ob 8.45.

AALEN: Sv. Avguštin: 16. sept. in 21. okt., ob 11.00.

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: sobota: 22. sept. in 27. okt., ob 18.00!

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 23. sept. in 28. okt., ob 9.00.

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 23. sept. in 28. okt., ob 17.00.

Weißbach: 6. okt. - ob 16.00. Po sv. maši bo "vinska trgat-ev".

SOBOTNA ŠOLA: Stuttgart: 15. in 29. sept., od 10.00 do 12.00.

Böblingen: 2. sept. in 7. okt., po maši!

Oberstenfeld: 40-letnica prve slovenske maše bo 23. septembra!

Magstadt: zahvalna sv. maša v naravi bo v soboto, 29. sept. ob 15. uri (An den Buchen).

Esslingen: vinska trgat-ev bo 13. oktobra po sv. maši, ki bo ob 17. uri v cerkvi sv. Elizabete.

Böblingen: 30-letnica redne slovenske maše bo 20. oktobra s sv. mašo ob 15. uri, nato bo prireditve v dvorani.

NOVI ŽUPNIK, dr. Zvone Štrubelj, bo prišel v Stuttgart sredi septembra. Slovesen sprejem in hkrati slovo od dosedanjega župnika Janeza Šketa, ki se vrača v domovino, bo v nedeljo, 30. septembra ob 16.30.

REUTLINGEN

Bad Urach, St. Josef: 1., 16. in 29. sept. ter 6. in 20. okt., ob 17.00.

Pfullingen, St. Wolfgang: 9. in 23. sept. ob 19. uri! ter 14. in 28. okt., ob 17.00.

Pisarna: RT - Krämerstr. 17, je (po predhodnem dogovoru!) odprta ob četrkih od 15.00 do 18.00.

Konzularni dnevi - Stuttgart, Sophiehstr. 25/II:

1. in 3. četrtek v mesecu od 9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00. Tel.: 089/ 543-98-19.

BELGIJA – NIZOZEMSKA

MAASMECHELEN

Napoved in vabilo

Zadnji konec tedna v septembru bo v tukajšnjem Domu kulture mednarodno srečanje in tekmovanje 24 pevskih zborov iz 18 držav v organizaciji društva Cantate. Iz Slovenije se bo tega srečanja udeležil mešani pevski zbor iz Postojne, ki bo en koncert poklonil tudi Slovencem.

Slovenski dan v Eisdnu bo letos zadnjo soboto v oktobru - v cerkvi sv. Barbare, sv. maša ob 16. uri, nato pa kulturni program in veselica v cerkveni dvorani Casino.

Ivan Malavašič

POŠTAR VINKO

“Prav tukajle naj bi stala, tako sem mislil in tudi Jerica je soglašala. Lep razgled bi bil skozi okno, tudi bolj na ravnem bi stala, kako stoji stara. Res bi morali posekati tole hruško.”

“Stara je in že tudi trhla, kakor vidim in najbrž bi jo polomil že prvi težji sneg. Saj lahko kasneje zasadiš drugo.”

“Par dreves sem že zasadil, še več jih bom potem, ko bo stala nova hiše, ker bom vedel kje saditi, da morda čez čas drevesa ne bi motila razgleda ali bila kako drugače v napoto. Posebno češnje bi rad imel.”

“Vse to se bo zgodilo, le potrpljenje je treba imeti in pa začeti je treba, seveda, če človek hoče, da bo nekoč tudi končal. In še tole ti lahko povem, da ne boš, no, ne bosta sama, vsi vama bomo po svojih močeh pomagali.”

“Pa vendar naju je kar strah začeti ...”

“Koga pa ni, toda ko je delo končano, je pa le vsak zadovoljen. Ha in še nepozaben spomin bosta imela, da sta se odločila prav na tak dan.”

“Kakšen?”

“Nedelja je danes, nedelja drugega avgusta, prav tako kakor tedaj, ko je zgorelo več kakor pol Podhrasta. Ja,

tudi tista nedelja je bila lepa in sončna; toda sončna le dopoldne, zakaj črn dim je popoldne zakril sonce in mnogo poslopij so pogoltnili plameni. Še sedaj niso zaceljene vse rane, ki jih je povzročila ta vojna in tudi ne bodo, vsaj dokler bodo živeli vsi ti ljudje, ki so doživeli njene strahote. Ti seveda ne moreš vedeti, toda Jerica se prav gotovo spomni.”

“Seveda se spomnim, spomnim, kot da bi bilo včeraj. Nisva vedeli z mamo, kaj naj storiva, pa sva ostali kar doma. Bolna je že bila in tudi mogla ni nikamor. Že sva mislili, da bo na vrsti tudi tista hišica, kjer sva stanovali in ki so jo zdaj že podrli. Pa se je Italijanom najbrž zdelo, da se bo tako kmalu sama podrli in so šli mimo. Toda tisti strah, ki sva ga prestali, je še pospešil mamino smrt in tako sem ostala sama tedaj, ko sem še hodila v šolo. Če ne bi bilo dobrih ljudi, ki so mi pomagali, ne vem, kaj bi bilo. Toda nikoli nisem pozabila tistih naukov, ki mi jih je dajala mama še na smrtni postelji, in to me je obvarovalo, da nisem potonila v teh razburkanih časih po vojni.”

“Ja, res se dogaja marsikaj nenavadnega. Vse preveč je sovraštva, dobrotu in ljubezen sta takorekoč zasmehovani in nekakšen znak slabosti in cmeravosti. Toda le dobrotu in ljubezen med ljudmi je tisto, kar nas dela ljudi, prave ljudi! Saj morda se bo sčasoma vsaj malo umirilo in se vrnilo v normalne okvire, toda veliko upanja nimam ...”

“Bog ve, kaj vse se še lahko zgodi ... Niste še nič zvedeli za starejša dva?” je vprašala Jerica.

“Nisem, seveda nisem, le kako naj bi? Saj vem, o, že dolgo vem, da ju ne bom nikoli več videl; le sam Bog ve, kje počivata ... Z ženo moliva zanju, drugega ne moreva. Pa kaj bi se pogovarjali le o teh žalostnih stvareh, ko pa ne moremo ničesar storiti. Saj je tako, da se niti vprašati ne upam ...”

Bolje bo, če se pogovorimo raje o vajinih načrtih. O načrtih za bodočnost, ki je pred vama in je del nje tudi

(Augsburg) Maša v naravi
2001

nova hiša, ki je zaenkrat le še v vajinih željah. Te želje pa se bodo in se morajo izpolniti; saj če se ne bi nobeni načrti izpolnili, bi bilo na svetu preveč žalostno. Ja, tako je bilo pri nas, le žalovala sva in se ozirala v preteklost, ki se ne bo nikoli več vrnila. Zdaj, ko je spet doma najmlajši, Janez, je bolje. Da bi le ostal - vsaj trenutno kaže, da bo - čeprav se boji raznih dajatev, s katerimi smo posebno taki, ki smo slabo zapisani pri novi oblasti, posebno obdarovani.

Ja, lahko rečem, da je pred vsemi ljudmi nekakšna bodočnost, čeprav ne moremo vedeti, kakšna bo; toda upanja človek ne sme izgubiti, saj če povsem izgubi sleherno upanje, kaj pa mu potem še ostane. Vesta, moja žena Tinca večkrat pravi: Tudi če vse izgubimo na tem svetu, na onem nas ne morejo za ničesar prikrajšati, zakaj tam nimajo ti, ki nas tukaj preganjajo, nobene besede."

"Saj niti ne verjamejo vanj in se nam posmehujejo."

"Toliko slabše zanje!"

"Torej vi nama svetujete, da naj kar začneva?" je vprašala Jerica, da je obrnila besede na druge, bolj vedre reči.

"Seveda in prej ko bosta začela, prej jo bosta tudi imela! Ja, kako hitro mine čas, če se človek pogovarja s takimi, pri katerih mu ni treba paziti na vsako besedo. Iti bom moral, da bom stopil v hlev, saj, kot sem že povedal, Janeza ni doma in ga bom najbrž videl šele zjutraj. Živina pa ne ve za take stvari in hoče svoj obrok ob običajnem času.

Z Bogom in nasvidenje! Pa hvala za pijačo!"

VII.

HIŠA

Če bi človek vnaprej vedel, kaj vse ga čaka, bi včasih obupal prav gotovo ali pa se odrekel svojim načrtom. Tudi Jerica in Vinko sta mislila, da bo hiša gotova v

kakšnih treh letih, toda trajalo je kar dvanajst let, da sta se končno lahko vselila.

Tisto 1965. leto so obhajali velikonočne praznike sredi aprila. Jerica je tako želela, da bi bila med prazniki že v novi hiši, da sta najela nekaj obrtnikov tudi v najzgodnejši pomladi in v začetku aprila je končno prišel tisti dan, ki sta ga dolga leta tako težko čakala.

V ponedeljek pred cvetno nedeljo sta že večerjala v novi hiši.

"Bog daj, da bi še velikokrat in da bi dolgo vrsto let uživala sadove svojega dela. Zdaj naju pozimi ne bo zeblo kot v stari hiši, kjer je od vsepovsod pihalo. Ampak dolgo, kar predolgo je trajalo; toda vsaka stvar je nekoč končana, če človek vztraja in ne popusti. Saj priznam - večkrat sem takorekoč že obupal in hotel odnehati, toda ti si mi dala korajžo. Zdaj lahko rečeva, da je to najino življenjsko delo."

"Oba sva se trudila, vsak po svojih močeh! Toda vedno nama je primanjkovalo denarja in največ zaradi tega se je gradnja tako zavlekla. Če bi imela denar, bi najela zidarje in hitro bi bile postavljene in ometane stene in bi jih streha varovala pred slabim vremenom. Tako pa si moral v glavnem vse narediti sam ..."

"Sam? Nak, tega pa ne boš govorila! Mirno lahko rečem, da imaš ti več zaslug kakor jaz, da sva nočoj tukaj. Res sem se nekako priučil zidati, toda kdo mi je mešal in nosil malto, kar je še veliko težje kakor polagati opeko?"

"Nekaj sem morala tudi jaz, saj sem bila vse dni doma."

(Frankfurt) Utrinek s prireditve ob zaključku šolskega leta

“To že, toda poleg gradnje je bilo in je še toliko drugega dela. Na njivi, po hiši, kuhanje in pranje in še in še bi lahko našteval. Toda vseeno me je v tistih letih vedno čakala že pripravljena malta.”

“Počasi sva gradila, počasi in s skromnimi sredstvi in veliko odrekovanja in trpljenja je zahtevala tale gradnja. Toda to pa lahko rečeva, da so nama veliko pomagali sosedje in drugi dobri ljudje. Le pomisli, kako je bilo tedaj, ko smo betonirali ploščo. Kar prišli so in celo lopate so prinesli s seboj.”

“Ta navada je v naši dolini še vedno živa; povsod pa ni tako, vem in še težko dobijo delavce; slišal sem, ko so se pogovarjali.”

“Veš, Vinko, jaz sem vedno mislila, da bo potem, ko bo streha na hiši, tudi konec največjih skrbi, toda pokazalo se je drugače.”

“Ja ja, zid kar hitro zraste in vsak dan se človek veseli opravljenega dela. Saj veš, da nama je poklicni zidar zastavil le vogale, midva sva pa potem sama zidala, kakor sva pač mogla in znala. Ampak brez težav pa ni šlo ... Se spomniš, da nama ni le primanjkovalo denarja, ampak se marsikaj tudi ni dobilo. Sredi največjega dela nama je zmanjkalo opeke - veliko več sva jo potrebovala, kot pa sva mislila - in ko sem vprašal v trgovini z gradbenim materialom, je niso imeli. In drugod tudi ne. Če se naju tedaj ne bi usmilil direktor zadruga v Vrbovju, ne vem, koliko časa bi morala čakati. Ja, kar na upanje nama jo je priskrbel in šele čez zimo sva uspela zbrati tisti denar, da sva jo plačala. In s tisto opeko se je dalo tako hitro zidati - no vsaj za moje pojme - saj je bila velika za šest enot.”

(Frankfurt) Po maši za domovino v Maria Einsiedel je bila kratka prireditev z recitacijami.

“Vedno se najde dober človek, včasih tudi tam, kjer bi človek najmanj pričakoval. Niso vsi ljudje taki, kot jih človek vidi od daleč ...”

“Ja, med tole najino gradnjo sva spoznala ljudi tudi s te druge, z dobre strani in lahko rečem, da je včasih človek bolj vesel tega, ko vidi, da je nekdo dober in razumevajoč kot pa zaradi njegove pomoči.”

“Veš, Vinko, jaz sem tega mišljenja, da je v vsakem človeku nekaj dobrega in tudi slabega. Nihče ni tako slab, da ne bi imel v sebi tudi nekaj dobrega, in nihče tako dober, da ne bi imel kakšne napake. Pomembno je le to, čemu daje v življenju prednost. O, pa tudi marsikdo je tak, kot oreh. Zunaj je grenka in trda lupina, v sredi pa dobro jedro.”

“So pa tudi drugačni, pri katerih je prav nasprotno...”

“Na žalost, toda kdo bi mislil le na senčne strani, posebno danes, ko sva prvič večerjala pod novo streho. Upala sem, da bova tukaj že jeseni, toda potem ...”

“Mar ni bilo vredno počakati. Zdaj sva priključena na vaški vodovod in tudi pralni stroj je v hiši. Ne bo se ti treba več mučiti s pranjem in še marsikaj je, kar ti bo olajšalo življenje.”

“In tebi tudi, upam! Toda kar ne morem verjeti, da sva res vse to dočakala. Zdi se mi, kakor da ne zaslužim vsega tega ...!”

“Kdo pa naj, če ne ti? Toliko tvojega truda je vložena v to hišo, da ne bi bil poplačan niti tedaj, če bi živela tukaj sto let!”

Se nadaljuje

(Böblingen) Otroci slovenskega dopolnilnega pouka ob praznovanju dneva državnosti

Lučka in njen angel varuh

Lučka gre prvič sama k babici, ki živi v hišici na hribu. Angel varuh ji pomaga, da se bo odločila za pravo pot.

Katera pot je varna?

Pobarvaj spodnjo puščico z ustrezno barvo!

- Hej, Tine, te je stara nabunkala, da si ves obvezan?
- Misliš, da sem taka reva, da bi se ji dal?! Glavo sem si razbil, ko sem bežal pred njo!

Minister vpraša sina po diplomi:

- No, ali si dobil težko vprašanje?
- Niti ne. Vprašali so me, če sem res tvoj sin ...

- Joj, Tine, kako si shujšal! Gotovo se strogo držiš diete, ki ti jo je zdravnik predpisal?

- Ja, veš, moram ti priznati: celo mastne vice sem prenehal brati.

- Zakaj pa so se pri Korenčkovih vsi na balin ostrigli?

- Prej so si za vsako malenkost skočili v lase, pa so sklenili, da je s kreganjem treba prenehati.

- Halo! Anuš?

- Da.

- Tu tvoj mož. Klical sem te zato, da kar mirno kosite brez mene. Nekoliko pozneje se bom vrnil domov.

- Kdaj?

- Po odvetnikovem mnenju pred letom 2005 verjetno ne bom mogel na prostost.

- Miha, med delom je prepovedano kaditi!

- Kdo pa sploh dela, gospod šef?

Ko pride natakark domov, mu žena ukaže:

- Brž se preobleci in pomij posodo!

- Oprosti, žena, tam ni moj rajon!

- Imam zelo pametnega psa. Kadar pride domov, vedno pozvoni.

- Moj je šele pravi. Ima kar svoj ključ!

Mlad pesnik prinese svoje pesmi v oceno:

- Ves svoj ogenj sem vložil vanje!

- Bilo bi bolje, če bi napravili obratno!

- Koliko cigaret pokadite dnevno?

- Enkrat več, drugič manj.

- No, in koliko ste jih danes?

- Danes sem jih manj.

Ko je zdravnik pacienta temeljito pregledal, ga je vprašal:

- Ali pijete?

- Kaj mi pa lahko ponudite? odvrne pacient.

- Me ljubiš?

- Neskončno.

- Bi tudi umrl zame?

- To pa ne. Moja ljubezen je nesmrtna!

- Nisem vedela, da je moj mož takšen skopuh!

- In kdaj si to spoznala?

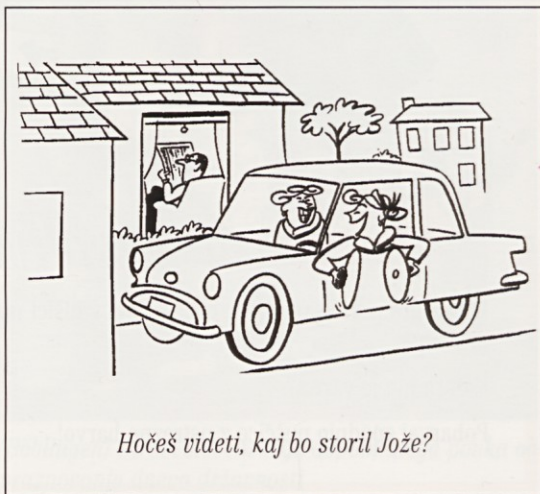
- Na poroko je povabil samo oženjene prijatelje in znance, samo da mu ne bo treba vračati poročnih daril!

- Ste bili pozimi kaj aktivni?

- Oja, stalno sem kašljal.

- Poslušaj, tebe pa za tvojim hrbtom obrekujejo.

- Če me ni zraven, mi je veseeno. Zaradi mene se lahko v moji odsotnosti tudi pretepajo.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 40 DEM. Vsaka beseda od 50 dalje stane 1 DEM. Trikratna objava oglasa stane 100 DEM, letoletna 300 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu, plačate jih lahko pri vašem duhovniku ali na uredništvu.

101A04 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

105B01 Prodamo hišo, takoj vseljivo, 6 km oddaljeno od Kopra. Stoji na lepem kraju z razgledom na morje in hribe. Hiša je enonadstropna, meri 13 x 15 m, ima garažo in delavnico. Kličite na tel. 089/ 7594 0861 ali 089/ 7591 993.

105F01 Na zelo lepem kraju blizu Kamnika, kjer bo nastalo termalno kopališče, je naprodaj kompleks treh parcel! Dvodružinsko hišo 12 x 9 m na 660 m² zemlje prodamo za 370 000 DEM. Ob hiši je zazidljiva parcela 600 m² za 60 000 DEM. Zraven je parcela s 300 m², na kateri je hiška oziroma delavnica 12 x 7 m, primerna za obrt, vredna 120 000 DEM. Naprodaj je po parcelah ali skupaj. Za gotovino nudimo popust. Informacije po telefonu: 00386-41252 034 in mobilite: 0049 40 652 65 62.

105A01 Prodaj večjo stanovanjsko hišo s poslovnim prostorom. Pripadata ji dve garaži, 8 asfaltiranih parkirnih prostorov, trije telefonski priključki, vrt in dvorišče 500 m², pokrita terasa 50 m² in poslovni prostor, velik 50 m². Hiša ima 6 sob, kuhinjo, 2 kopalnici, centralno kurjavo in stoji v Mariboru na Taboru. Cena 420.000 DEM. V račun vzamem tudi manjšo hišo. Informacije:

Jože Cajger, Cesta zmage 75, 2000 Maribor, tel. (00386) 02/ 3201 400.

105E01 Naprodaj je zazidljiva parcela 8600 m² ob asfaltni cesti pri Ivančni Gorici, vzhodno-južna lega, voda in elektrika na parceli. Do Ljubljane je avtocesta. Cena 80 000 DEM. Informacije po mobilite: 00386 41 252034 ali 0049 40 6526562.

105C04 Prodamo hišo v Rušah, v bližini Maribora: 6 sob, 2 kuhinji, 2 kopalnici, telefon, kabelska TV, garaža, klet in centralna kurjava. Majhen gozd in zemljišče skupaj merita 3000 m². Cena: 150.000 DEM. Telefon v Nemčiji: 06131/614784.

107A01 V Bistrici ob Sotli prodam stanovanjsko hišo, veliko 135,5 m² (stanovanje + garaža), na zemljišču 30 arov. Gradbeno zemljišče meri 1651 m². Objekt (brez opreme) je ocenjen v skupni vrednosti 161.000 DEM. Marija Bernet, Am Büchberg 39, 94565 Rathsmannsdorf – D. Tel. v Nemčiji: 08546 1016 od 19. do 22. ure.

107B01 Za hišo z vrtom v Sloveniji prodam ali zamenjam lepo dvodružinsko hišo v Nemčiji, blizu Bad Wildbada – 60 km od Stuttgarta. Dvostanovanjska hiša obsega dve stanovanji v izmeri 220 m², pritličje, obrtne prostore v izmeri 100 m², primerne za vsakršno dejavnost (Praxis, Atelier ...). Parcela je velika 535 m². Hiša je v brezhibnem stanju, na novo urejena, na sončni parceli v mirnem kraju. Cena 495.000 DEM. Tel. v Nemčiji 07085-920-226.

Spletne strani slovenskih katoliških misij v Evropi

Slovenska katoliška misija na Švedskem:

<http://home.swipnet.se/zvone/>

Slovenska katoliška misija Berlin:

<http://www.skamberlin.de>

Slovenska župnija Mannheim, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.ma/>

Slovenska župnija Stuttgart, Nemčija:

<http://home.t-online.de/home/skm.st/>

Elektronski naslovi slovenskih izseljenskih duhovnikov in pastoralnih sodelavcev v Evropi

ANGLIJA, Stanislav Cikanek, London
cikanek@email.msn.com

BELGIJA - NIZOZEMSKA, Alojzij Rajk,

Eisden
arajk@skynet.be

FRANCIJA, David Taljat, Nica
taljatda@aol.com

NEMČIJA, Izidor Pečovnik, Berlin
dori@skamberlin.de

Alojzij Zaplotnik, Oberhausen
azaplotnik@t-online.de

Stanislav Čeplak, Oberhausen
sceplak@t-online.de

Martin Mlakar, Koeln
skm.koeln@t-online.de

Martin Retelj, Frankfurt
skg.ffmpeg@t-online.de

Janez Modič, Mannheim
skm.ma@t-online.de

Stanislav Gajšek, Ingolstadt
skm.in@t-online.de

Janez Šket, Stuttgart
skm.st@t-online.de

Marko Dvorák, Ulm
marko.dvorak@t-online.de

Janez Pucelj, München, München
janez.pucelj@t-online.de

ŠVEDSKA, Zvone Podvinski, Göteborg
zvone.podvinski@mbox301.swipnet.se

UREDNIŠTVO NAŠE LUČI

janez.pucelj@t-online.de
ljubo.bek@siol.net

RAFAELOVA DRUŽBA
rafaelova.druzba@siol.net

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diaconov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Slovenija 3.000 SIT • Avstrija 240 ATS • Anglija 13 GBP • Belgija 720 BEF • Francija 120 FRF • Italija 34.000 ITL • Nizozemska 40 NLG • Nemčija 35 DEM • Švica 29 CHF • Švedska 150 SEK • Avstralija 32 AUD • Kanada 33 CAD • ZDA 25 USD • Evropa 18 EUR • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. Tolarski žiro račun: 50101 - 601 - 271482, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • devizni račun: Nova Ljubljanska banka, d.d., 50100-620-133 05 140-7100-1189115. Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

Stanislav Cikaneč

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Vrijthof 14,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

Hercegovačka 1B
71000 Sarajevo
tel. (*387) 71 657 548
tel./faks (*387) 71 650 795

FRANCIJA

Silvo Česnik, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

54, avenue du Ray bāt 16 C
F-06100 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. in faks (*33) 4 93 98 39 10

HRVAŠKA

HR – 10000 Zagreb. Slovenska skupnost je
oskrbovana iz Slovenije.

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik
Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice
v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA

Izidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik,

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marijan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016

Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVICA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

ISSN 1408-9726

9 771408 972008